XXIV. évfolyam, 24. szám

Ára: 1,80 Ft

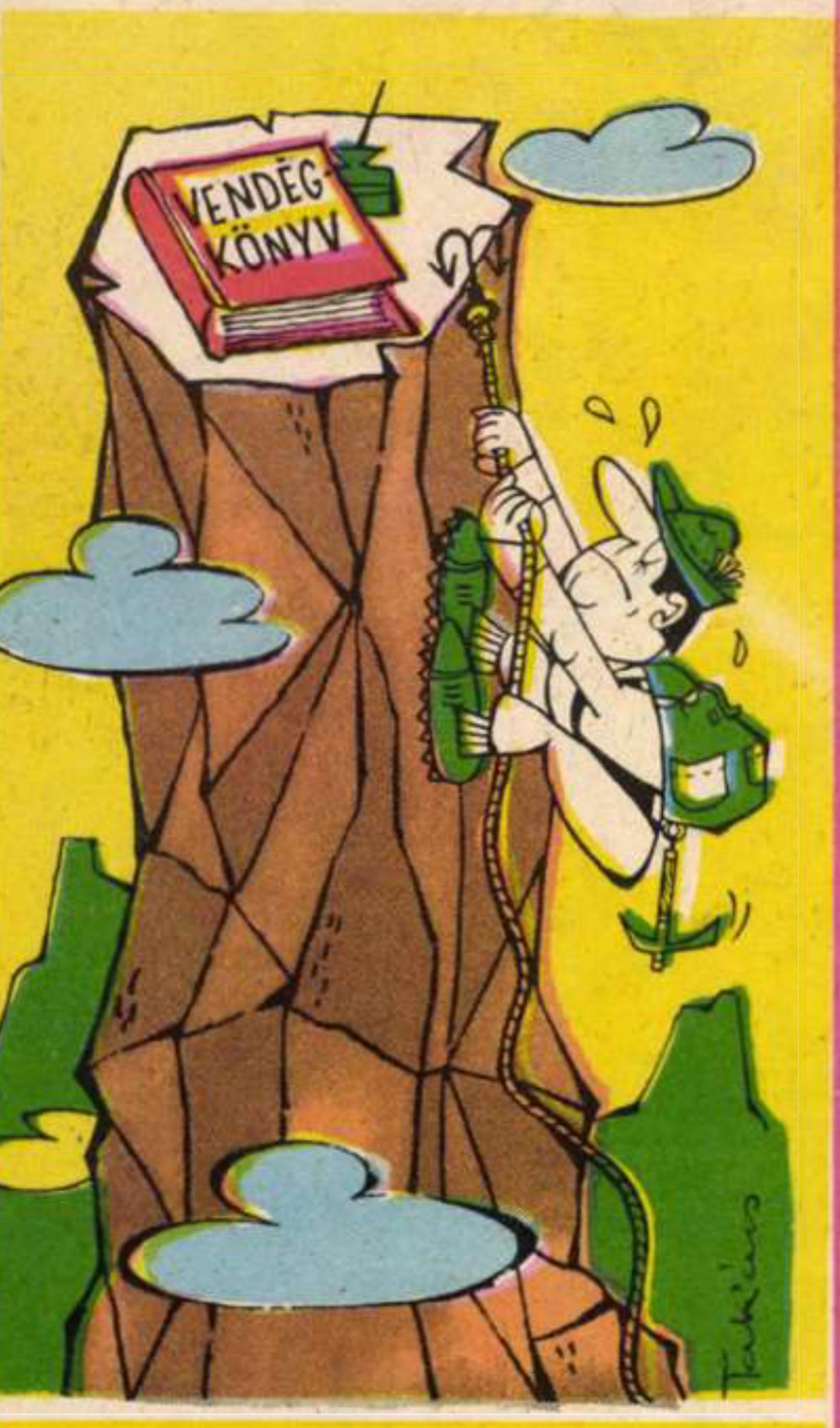
1968. június 13.

ÁBRÁND — ***Hé! Hogy mernek az én telkemen építkezni?!***

Pusztai Pál rajza

A SZERVEZÉS CSÚCSA

A KEZDŐ

„Almát eszem, ropog a fogam alatt...”

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MESEAUTÓBUSZ

A múlt év őszén a zalaegerszegi AKÖV Somogybükkösd —Őrtilos—Zákány—Gyékényes vasútállomás között egy autóbusz helyijáratot állított forgalomba, hogy az említett községekből a csurgói gimnáziumba, illetve a gyékényesi általános iskolába járó diákokat szállítsa.

Amíg a zalaegerszegi AKÖV-höz tartozott, egy „fakarusz” bonyolította le a szállítást. Ez rossz volt, mivel csak a diákokat és rajtuk kívül — nem minden esetben — egy-két bérletest tudott szállítani, így nagyon sokan lemaradtak a megállókban.

Megváltozott a helyzet ez év tavaszán, amikor Somogy megye területének ezt a részét is a kaposvári AKÖV-höz csatolták.

Azóta nagykocsi jár és így az utasok nem maradnak le a buszmegállókban, hanem mehetnek a kényelmes, vonatokhoz aránylag jó csatlakozással beállított „mesés járattal”.

Hogy miért mesés?

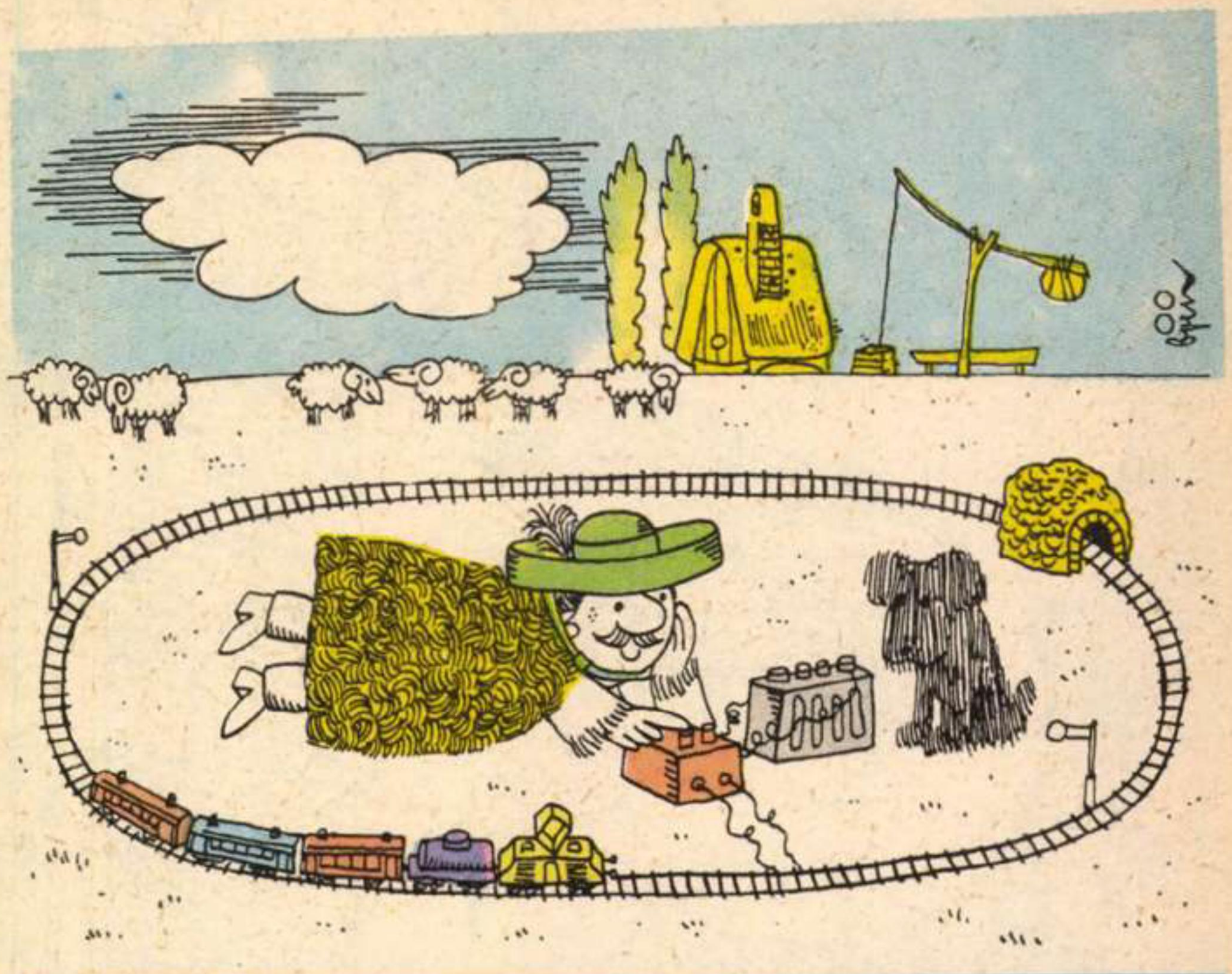
Azért, mert hol jön, hol nem. Sok esetben három-négy napra eltűnik.

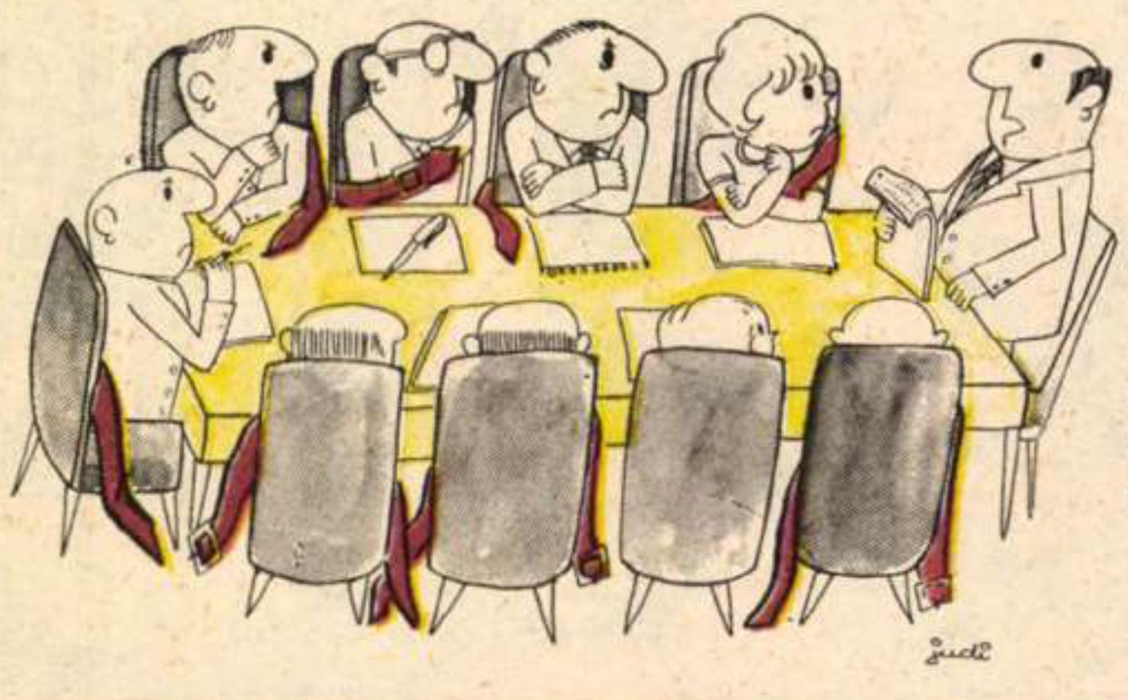
Szeretnénk megtudni, hogy vajon hol lehet ilyenkor a pár napig nem létező buszunk? Talán ez idő alatt valaki, vagy valakik durván bántalmazzák, mert előkerülése után oly keservesen, lassan jár, hogy megesik rajta az ember szíve. Több esetben a vezető a buszmegállót elkerülve, csak dombtetőkön mer megállni, mert megállás után csak völgynek indul el a kocsi.

Az a kérésünk, hogy előre értesítsenek bennünket arról, ha a járatot 1—2, esetleg 3—4 napra kivonják a forgalomból. Ezzel az értesítéssel megelőznék azt, hogy minket kivonjanak a tanulásból, munkából. Ugyanis a korábbi távolsági járattal elérnénk a Gyékényes vasútállomásról Csurgóig közlekedő „iskolás” vonatot és tizenkét óra helyett már nyolckor tanulhatnánk, illetve dolgozhatnánk.

Tisztelettel:
Az autóbusz törzsutasai

IPAROSODÓ PUSZTA

VÁLLALATI BERRENDEZÉS
– Mielőtt a lényegre térnék, kapcsolják be a biztonsági öveket!

FAGYLALTMÉRGEZÉSEK IDEJÉN

GAZDAGABB SZÓKÉPEKET!

— És akkor leesett a húszfilléres! — mesélte valaki egy társaságban harsány lendülettel, így jelezve az általa elmondott történetben, hogy valamit megértett.

Fiatalember volt az illető, s megkérdeztem tőle, mit jelent az, hogy leesett a húszfilléres.

Vállát vonogatva válaszolt:

— Valami régi magyar szólásmondás lehet, meg kellene kérdezni Lőrincze Lajostól. Azt hiszem, arról lehet szó, hogy a húszfilléres a nehézkedési erő hatására esik le, és aki ezt megérti, az mást is megért.

Szóval, az új nemzedék ezt már nem tudja. De nemcsak ezen gondolkoztam el, hanem azon is, hogy milyen takarékosak a mi szóképeink. Sok mindenre kidobjuk a pénzt, néha számolatlanul, s ugyanakkor nyelvi fordulatokra sajnáljuk. Fogunkhoz verjük a garast, mielőtt egy hasonlatot kimondunk.

Leesett a húszfilléres...

Ez még akkor sem volt valami jelentős, kizsákmányolásra alkalmas alaptőke, amikor az egyszerű telefonálás húsz fillérbe került, s a szerény pénzdarabnak a készülékben történt leesése nemcsak a beszélgetés kezdetét tette lehetővé, hanem később szólásmondássá, közhellyé nemesedett.

Sajnos, más kiszólásainkban is hemzsegnek a szegényszagú szóképek.

„Ki a krajcárt nem becsüli, a forintot nem érdemli!”

Nem mondom, egy forintért tartalmas, jól megszerkesztett napilapot kap az ember hétköznap, s ha nem sietős a dolga, még éppen húsz fillér üti a markát, visszajáró pénz gyanánt. De hát érdemes ezért olyan nagyon megbecsülni a krajcárt? Mennyivel vonzóbb lenne egy ilyen népi mondás: *„Ki a százast nem becsüli, a tízezret nem érdemli!”*

Vagy itt van egy ismert sporthasonlat: *„...a jobbfedezet forintos labdát ad a középcsatárnak...”* Úgy látszik, azért hanyatlik a magyar labdarúgás, mert csatáraink érthetően nem sokra becsülik a forintos labdát, egészen más összegekhez vannak szokva, főként győzelem esetén. Miért nem tud az a jobbfedezet *százforintos* labdát adni társának? Irigyli tőle?

„Nincs egy vasam se!”

Bocsánat, nem mindegy, hogy mi nincs? Még azzal is takarékoskodunk, ami nincs? Nem mondhatná az ember azt, hogy *„nincs egy árva aranyrudam se!”*?

„Több nap, mint kolbász!”

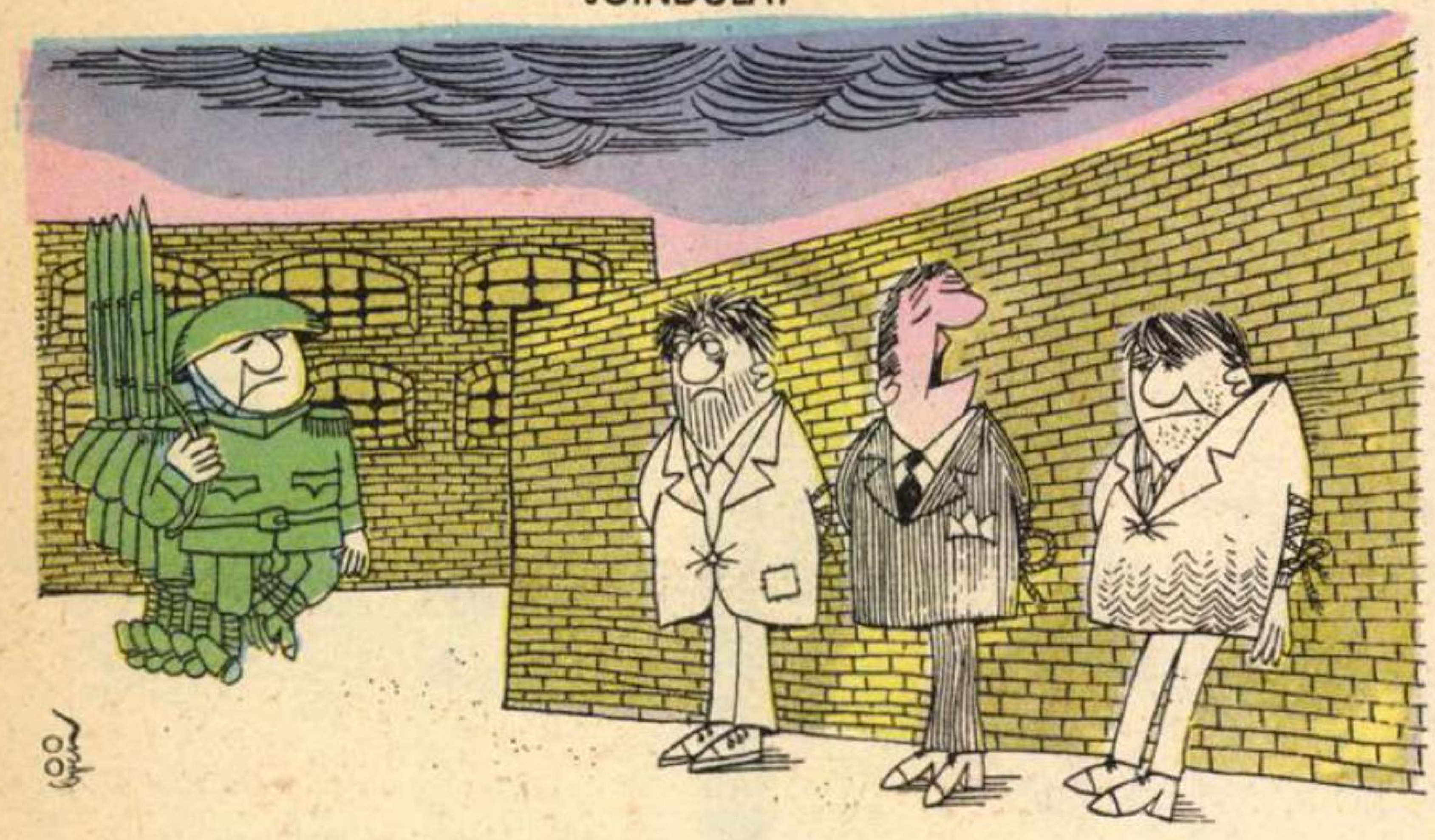
Kolbász? Miért nem *kaviár?*

Kétségtelen, hogy ha az embernek filléres gondjai vannak, krajcároskodni kénytelen, de nem lenne helyes, ha legalább nyelvünkben lennénk egy kicsit nagyvonalúbbak? Ne sajnáljuk a pénzt! Mutassuk meg: így mulat egy magyar úr!

Nem tudom, eléggé érthetően fejeztem-e ki magamat, s kedves olvasóim, megértették-e, mire gondolok. Nem könnyű kérdés ez, nálam is eléggé sokáig tartott, amíg leesett az ötforintos.

Feleki László

JÓINDULAT

– Ne érjen a falhoz, meszes lesz a kabátja!...

KÖNNYŰ MŰANYAGBÓL KÉSZÍTENEK SZOBROKAT

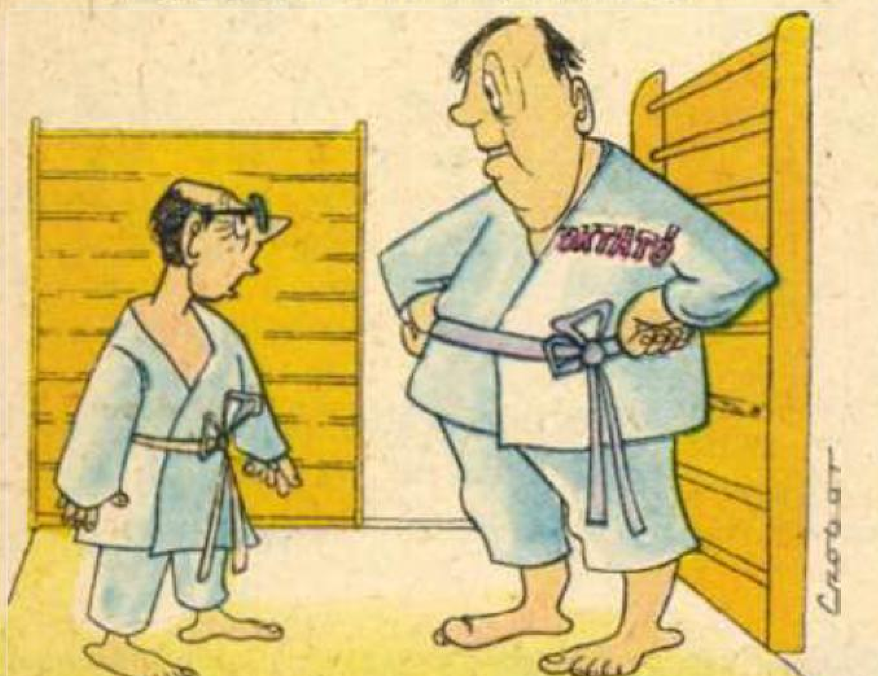
– Hé, azonnal tegye vissza!...

AZ AMERIKAI SZABADSÁG-SZOBOR

Erdei Sándor rajza

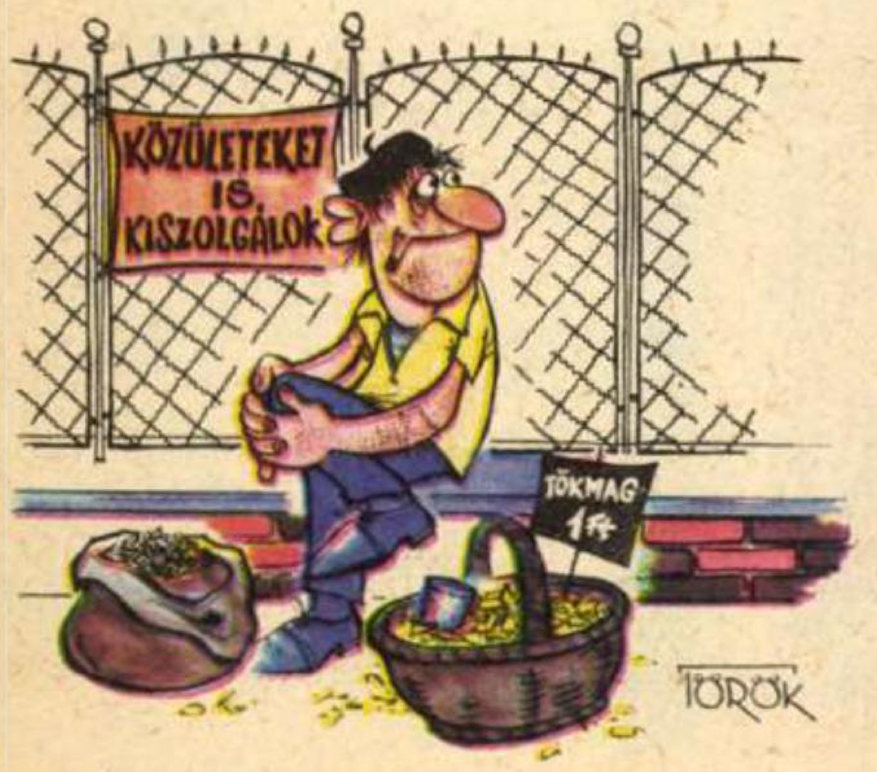

ELKESEREDETT KÖNYVELŐ

– Mondja, mire kell magának a cselgáncs?
– A főnököm mindig kihagy a prémiumlistáról...

NAGYVONALÚSÁG

Hogyan hosszabbíthatnánk meg ÉLETÜNKET?

Lenne egy javaslatom.

Könnyen kivitelezhető és nem is kerül sokba. Kis, névjegy nagyságú nyugtákat kellene nyomtatni a következő szöveggel:

> *Köszönöm! Ön egy nappal meghosszabbította az életemet.* *Aláírás*

Namármost. Mindenkinél lenne ilyen nyugta, és ha valahol — üzletben, hivatalban vagy akár otthon — kedvesek, jók, megértőek, barátságosak, tapintatosak, türelmesek, emberségesek voltak hozzánk, akkor átnyújtanánk egy ilyen kártyát, vagyis nyugtát. Esetleg kettőt. Ha úgy érezzük, hogy legalább két nappal meghosszabbították az életünket. De adhatunk többet is, ha az illető többet érdemel. Ne legyünk smucigok, ha az életünkről van szó.

Saját tapasztalatból tudom, milyen jó érzés az, ha például egy hivatalban — ahol arra számítottam, hogy az ideges tisztviselő, a bürokrácia és a hosszú várakozás megrövidíti az életemet — percek alatt elintézik az ügyemet. Ilyenkor azt érzem, hogy meghosszabbították az életemet: idegrendszerem megnyugszik, vérnyomásom csökken, szívem lassabban ver, és a gyomromon érzett vasmarok-szorítás is megszűnik. Mintha gyógyszereket szedtem volna.

Nos, én ilyenkor átadnék egy nyugtát a tisztviselőnek: köszönöm, ön egy nappal meghosszabbította az életemet. Ugyanilyen papírt adhatna a férj a feleségnek, a feleség a férjnek, a beosztott a főnökének, a főnök a beosztottnak. Ha rászolgáltak. Ha kiérdemelték. És ha valaki, mondjuk, húsz évet gyűjtött össze így, akkor ünnepelnénk. Mint Barnal professzort. Az újságírók nagy fényképes riportokat készítenének róla, és kisfilmet a Televízió. A riporterek felkeresnének néhányat azok közül, akik a nyugtákat adták és kifaggatnák őket, miért adták és mit éreztek akkor, amikor adták.

De szép lenne!

Sajnos, sokan azt hiszik, hogy csak az orvosok tudják meghosszabbítani az életet: műtőasztalon, orvosi asszisztenciával, különleges gépekkel, késekkel és gyógyszerekkel. Pedig ez nem így van. Mi is meg tudjuk hosszabbítani egymás életét. Egy mosollyal, egy kedves szóval, egy telefonnal, vagy némi jókor adott készpénzzel.

Az ügy annyira fellelkesített hogy elhatároztam: elmegyek az illetékesekhez és megbeszélem velük a dolgot. De kihez menjek? Mindegy. Mondjuk, végigjárom az összes minisztériumokat és mindenütt elmondom a javaslatomat. Még jobb lenne, ha írásban, igen, írásban, egy hatásosan megfogalmazott memorandumban mondanám el az élet meghosszabbítását célzó terveimet.

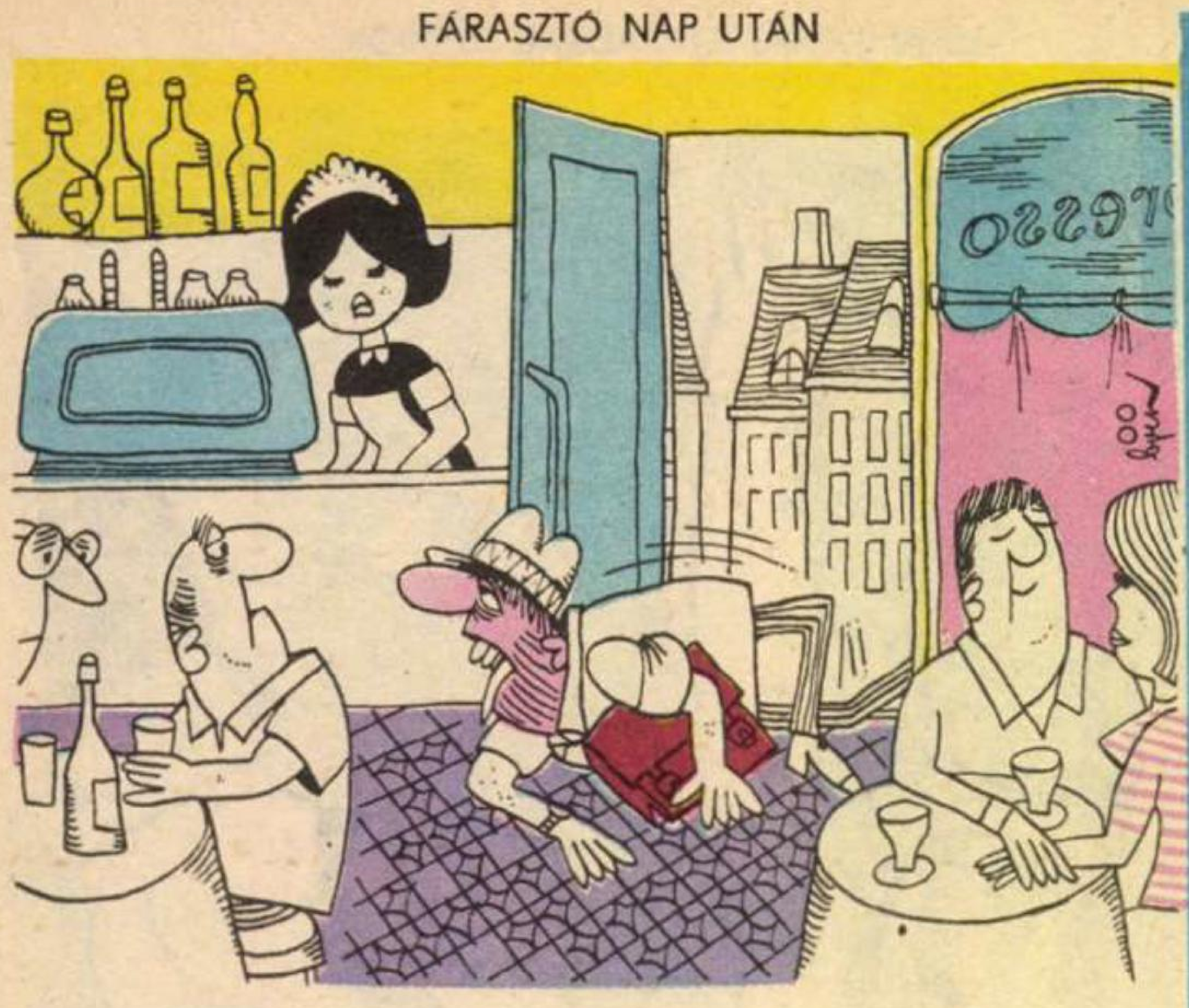
Most, hogy ezt a cikket írom, eszembe jutott, hogy hány hivatalba kéne elmennem, hány memorandumot kéne írnom és hány emberrel kellene beszélnem... Brrr!... Már előre borzadok tőle... Eszembe jutott a görgős eke feltalálójának sorsa... Ez az ügy, szerény számításom szerint, legalább öt évet elvenne az életemből... Uramisten!... Lemondtam róla. Hálám jeléül adtam magamnak egy cédulát:

> *Köszönöm! Ön öt évvel meghosszabbította az életemet.*

És saját kezűleg aláírtam a nyugtát:

Mikes György

FÁRASZTÓ NAP UTÁN

– Kávét!...

MAI GYEREK

– Sajnos, nem vihetlek el! Bejáratás alatt van a roli!

CIPŐBOLTBAN

– Ó, köszönöm! Csak ezt a dobozt szeretném elkérni a fiamnak...

Iparengedélyt kérek

Az egyik napon azt olvastam az újságban, hogy a Dél-pesti Vendéglátóipari Vállalat tizenhárom üzletének vezetői 1500 liter pálinkát és konyakot, 122 hektó hordós sört, 3300 üveges sört és 200 palack bort adtak el jelentős árengedménnyel egy gebinesnek. A rengeteg ital nem elfekvő, hanem lopott áru volt, és nem a szezon végi kiárusításon került eladásra, hanem feketén, suba alatt, a gebines üzletében.

A következő napon azt olvasom, hogy egy italbolt alkalmazottjai a bíróság elé kerültek, mert a vendégeiken „megtakarított” tekintélyes mennyiségű italt ott, a helyszínen kimérték és a pénzen osztozkodtak. Ennek az ügynek még az a külön érdekessége, hogy az alkalmazottak az italbolt berendezési tárgyait is hazahordták, noha a randalírozó vendégeket szüntelenül csak arra figyelmeztették, hogy „a berendezés marad.” Egy napra rá a rádióban hallom, hogy egy vidéki halászcsárdában hatszázezer forintos sikkasztást leplezett le a rendőrség.

Úgy látszik, most már minden napra jut valami olvasnivaló erről a témáról. Engem különösen az nyugtalanít, hogy rendszerint a rendőrségi nyomozás leplezi le a csalárd bűnszövetséget, amelynek tagjai — nem is kevesen — gyakran évekig zavartalanul űzik az ipart. Legálisan is, mint megbecsült vendéglátóipari dolgozók; és törvénytelenül is, mint a bűnszövetség tagjai.

Miért a rendőrség leplezi le ezeket a visszaéléseket — kérdezem én gyakran magamtól és másoktól is — és miért nem a belső vagy a külső ellenőrzés? Dehát ezt most nem kérdezem komolyan, mert nem az ellenőrzés fogyatékosságait tűztem napirendre. Írtam én már erről eleget és jó néhány goromba levelet is kaptam válaszképpen. Nem a csalóktól és a sikkasztóktól, hanem az ellenőröktől. Azt írták, hagyjam őket békén, lennék én csak az ő helyükben, ne gyanúsítsam őket se hanyagsággal, se összejátszással, tudják ők nélkülem is, hogy mit kell tenniök.

Az ellenőrzésről tehát most hallgatok, de mégiscsak kellene valamiképp

gondoskodni arról, hogy — mondjuk egyelőre a vendéglátóiparban — megszűnjenek a fogyasztókat és a társadalmi tulajdont megkárosító lopások és sikkasztások. Én a megoldást roppant egyszerűnek látom és meg is teszem javaslatomat a megvalósításához.

Tessék nekem kiadni egy iparengedélyt, amely arra jogosít, hogy a Dél-pesti vagy bármelyik más Pest-budai vendéglátóipari üzlet vezetője által összelopott szeszes italokat a hivatalos ár tíz százalékáért legálisan tőlük megvásárolhassam. (Szerintem enynyiért is lopnak, ha nincs kockázat!) Az így felhalmozott árut szakszerűen szortírozva, jogosult legyek ötszázalékos engedménynyel bármelyik étteremnek, kocsmának, eszpresszónak, gebinesnek stb. továbbadni. (A vevők nem tekinthetők orgazdának!) Én csupán ötszázalékos közvetítői díjra tartok igényt, hogy rezsimet és szerény megélhetésemet biztosítsam.

A kalkuláció igen egyszerű. A törvényes haszon felett tíz százalékot keresne az, aki az árut nekem eladja. Öt százalékot keresne az, aki az árut tőlem megveszi, és öt százalékot keresnék én, aki az árut közvetíteném. Ha figyelembe vesszük például a Dél-pesti Vendéglátóipari Vállalat tizenhárom üzletében eltulajdonított kétszáznegyvenezer forintos értéket, akkor az én ötszázalékos jutalékomat is beleértve, összesen csak húsz százalékkal károsodik a társadalom. Vagyis kétszáznegyvenezer forint helyett csak negyvennyolcezer forint a vesztesége. Nem is beszélve arról, hogy az én öt százalékomból megmaradó tiszta jövedelmet — ami nem is lenne kevés — beszolgáltatnám az államnak.

Senki sem vitathatja, hogy nagyszerű javaslatomat haladéktalanul meg kellene valósítani, és amennyiben beválna, más szakmára is ki kellene terjeszteni. Legalábbis addig, amíg az ellenőrzési rendszer nem lesz a mainál tökéletesebb — a vendéglátóiparban és máshol is.

Én már ugyanis kezdek restelkedni, hogy nálunk lassanként minden csalafintaságot és visszaélést vagy a rendőrség vagy a népi ellenőrzés képes csak leleplezni, mert a vállalati ellenőrzés sehol sincs ott, ahol éppen ott kellene lennie. Meg sem merem kérdezni, hogy akkor egyáltalán minek az ellenőrzés?

Földes György

BALSZERENCSE

GEOLÓGUS-KALAND

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PLUSZ EGY BÉLYEGZŐ

Értesítést kaptam arról, hogy „gyógyszertartalmú küldemény" érkezett címemre. Kérték, hogy kiváltáskor vigyek megfelelő orvosi igazolást magammal. De a nyomtatott értesítésre rábélyegezték az alábbi szöveget is: „A kezelőorvos által kiállított bizonyítványra a vezető orvos, vagy tisztiorvos körbélyegzője is szükséges."

A kezelőorvosom bélyegzője és aláírása ezek szerint tehát nem teljesen hitelt érdemlő.

El kell mennem a három megállóval odébb levő vezető orvoshoz, aki engem sose látott, s talán nem is fog. De az igazolásra, vagy receptre rátesz a hozzá beosztott nővér egy bélyegzőt, az orvos egy szignót és zöld utat kapok mindenhez.

Tulajdonképpen szeretném a rációt felismerni ezekben az intézkedésekben. Miért hiteles annak az igazolása, aki még az arcomat se látta, s miért nem mérvadó annak a véleménye, aki húsz éve kezel?

Mélik Ida
Bp. II., Szépvölgyi u. 84.
II. 1.

VÁRAKOZÁS

Erdei Sándor rajza

ÓVATOSSÁG

– Először ide írja le azt, amit a panaszkönyvbe akar írni!

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Beszélgetés napjainkban:
— Te milyen könyvet vettél a könyvhéten?
— Semmilyent. Én nem szeretem a könyvet!
— De miért nem?
— Rengeteg időt elvesz a tévétől!

•

Izzad a diák a tábla előtt, de hiába, semmit sem tud.

— Miért nem tanultál? — kérdezi a tanár.

A diák így vágja ki magát:

— Én nem az iskolának, hanem az életnek tanulok!

•

Sok szó esik a fagylaltmérgezésekről. Mint régi közegészségügybuzgó állampolgár egy eddig elhanyagolt szempontra szeretném felhívni a közfigyelmet.

Az utcák tele vannak fagylaltot szopogató fiúkkal és lányokkal. Azt nehéz lenne avatatlannak megállapítania, hogy a tölcsérben levő fagylalt tiszta-e, de hogy a fagylalttölcsért markoló kezek nem a legtisztábbak, arra sok jel mutat. Nem kellene közegészségügyi szempontból több figyelmet szentelni azoknak az ujjacskáknak, amelyekről a fiatalság lenyalja a lecsurgó fagylaltot?

f. l.

FELFEDEZÉSEK

Felfedezés rám még olyan meghökkentő hatással nem volt, mint amelyet kedvenc lapom közölt. Azt adta ugyanis tudtomra, hogy *„a korrupciós jellegű hivatali bűntettek összefüggésbe hozhatók azzal, hogy bizonyos ténykedések gyakorlása hatósági engedélyezéstől függ"*.

Milyen zseniális és mégis milyen egyszerű! Magamtól sohasem gondoltam volna rá, de most, hogy fehéren-feketén leírva látom, máris világos előttem: ha kalapos iparengedélyt kérnék, holott egyszerű újságírói képesítésem van, s részemrehajlóvá iparkodnék tenni némi pénzjuttatással egy Kis Ubul nevezetű tanácsi előadót, úgy ezt nem azért tenném, mert vezetékneve olyan gyakori, sem azért, mert keresztneve olyan ritka, sem azért, mert rangja éppen előadói, melyet szintén tisztelek, hanem egyszerűen és nyersen csak azért, mert tőle függ, hogy én meggazdagodhatom-e, mint kalapos kisiparos, vagy pedig maradok a hivatásomnál. Ha a kalaposság nem „függne hatósági engedélyezéstől", és a hatóságot nem ő képviselné, bizisten, most már belátom, eszembe sem jutna őt megvesztegetni. Igen, itt a dolgok valóban „összefüggésbe hozhatók"!

Na, de ez még nem minden. A szóban forgó cikk felfedezi azt is, hogy míg a korrupt hivatalnokot megfelelő súlyossággal ítélik el, addig *„a korrupció elkövetésére módot adó magánszemély legfeljebb igen enyhe büntetést kap"*. Dehát magánszemély ad-e módot a korrupcióra?

Mernék én egy hivatali előadónak megvesztegetési pénzt felajánlani, csak úgy magamtól? Az arcomba vágná, sőt még fel is jelentene — micsoda kellemetlenségeim lehetnének belőle! Ámde mikor mernék mégis némi pénzt felajánlani? Ha hírét venném, hogy Kis Ubul megvesztegethető. Avagy méginkább nekimerészkednék, ha maga Kis Ubul mondaná nekem: „Kedves uram, lehetne itt valamit csinálni, dehát a Krisztus koporsóját se őrizték ingyen." Akkor érteném a szóból, és megfontolnám, mennyit ér meg nekem az az iparengedély, amely a hatósági engedélyezéstől függ.

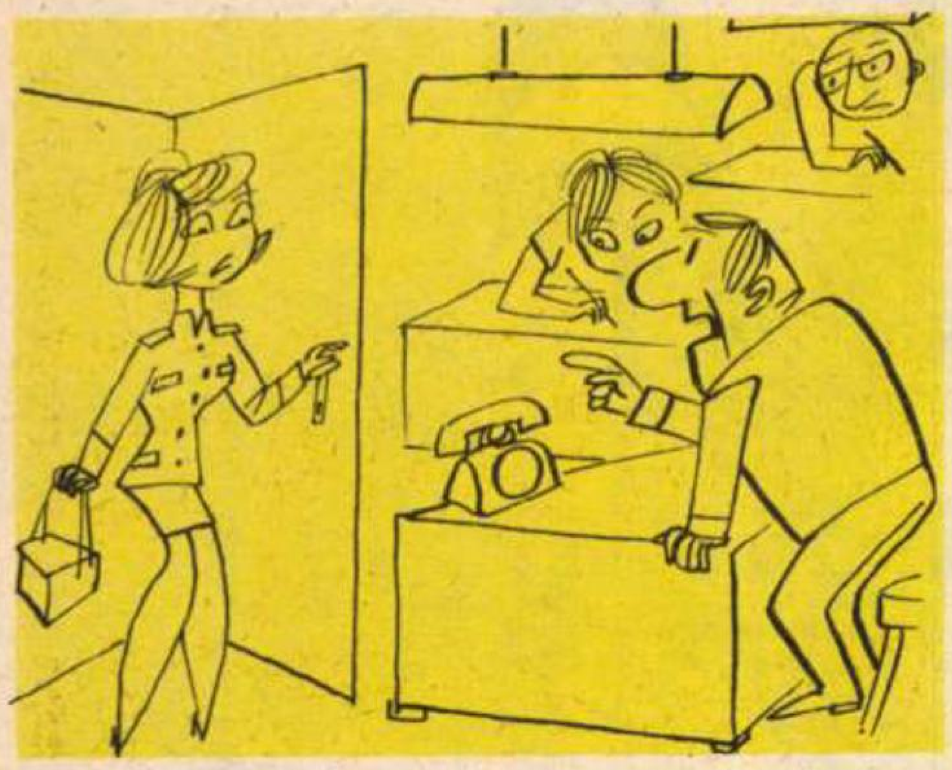
Igenám, de ha így állnak a dolgok, akkor ki „ad módot a korrupció elkövetésére"? A magánszemély? Nem, hanem a hivatalnok. Ki a korrupt? Ugyancsak ő. A magánszemély pedig „csupán" korrumpál. És ami az arányokat illeti, nyilvánvaló, hogy egy korruptra sok korrumpáló esik. Így hát az is jogos, hogy azt büntessék súlyosabban, aki halmozza a bűncselekményeket.

A felfedezés tehát vetekszik a spanyolviaszk felfedezésének jelentőségével.

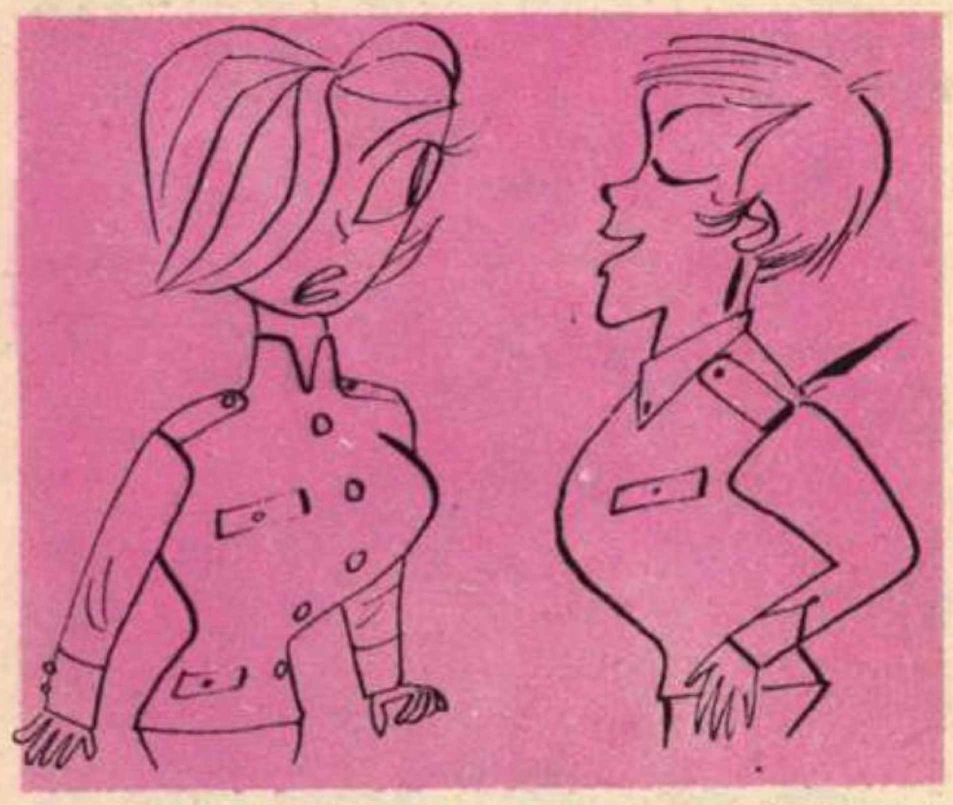
Gombó Pál

EGYENRUHA A DIVAT

Erdei Sándor rajzai

– Mancika, ha még egyszer elkésik, lefokozom!

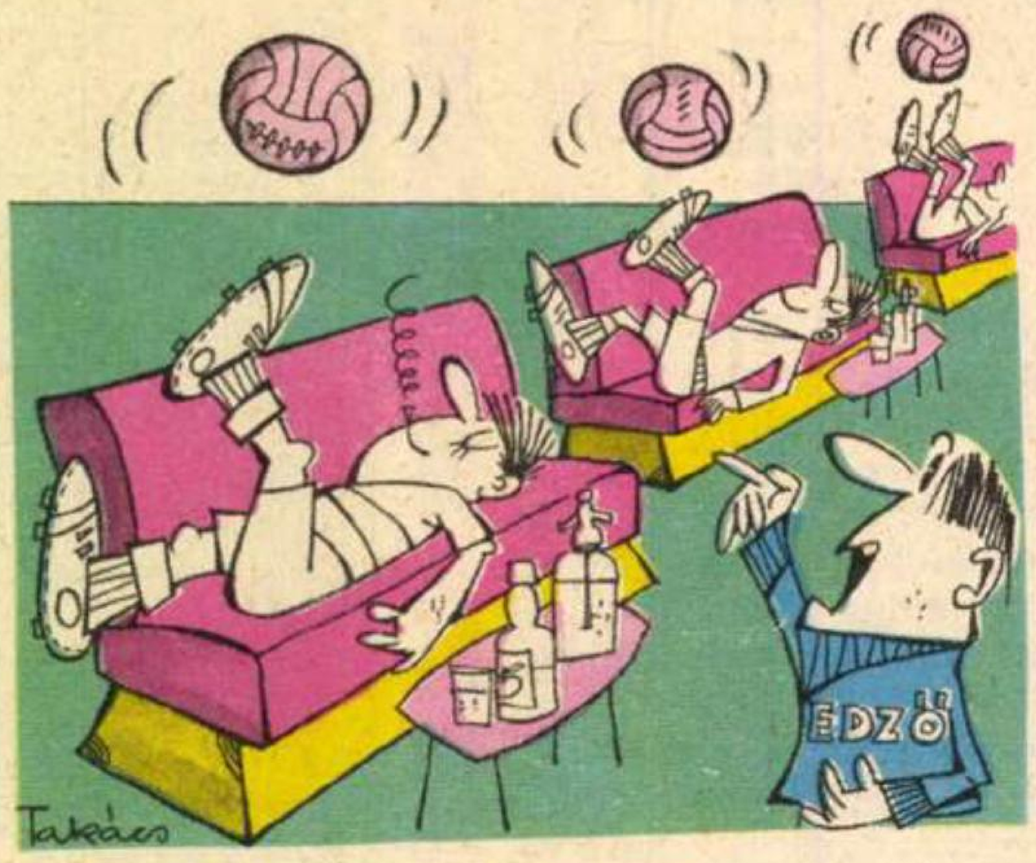

– Mondd, drágám, te melyik laktanyában dolgoztatsz?

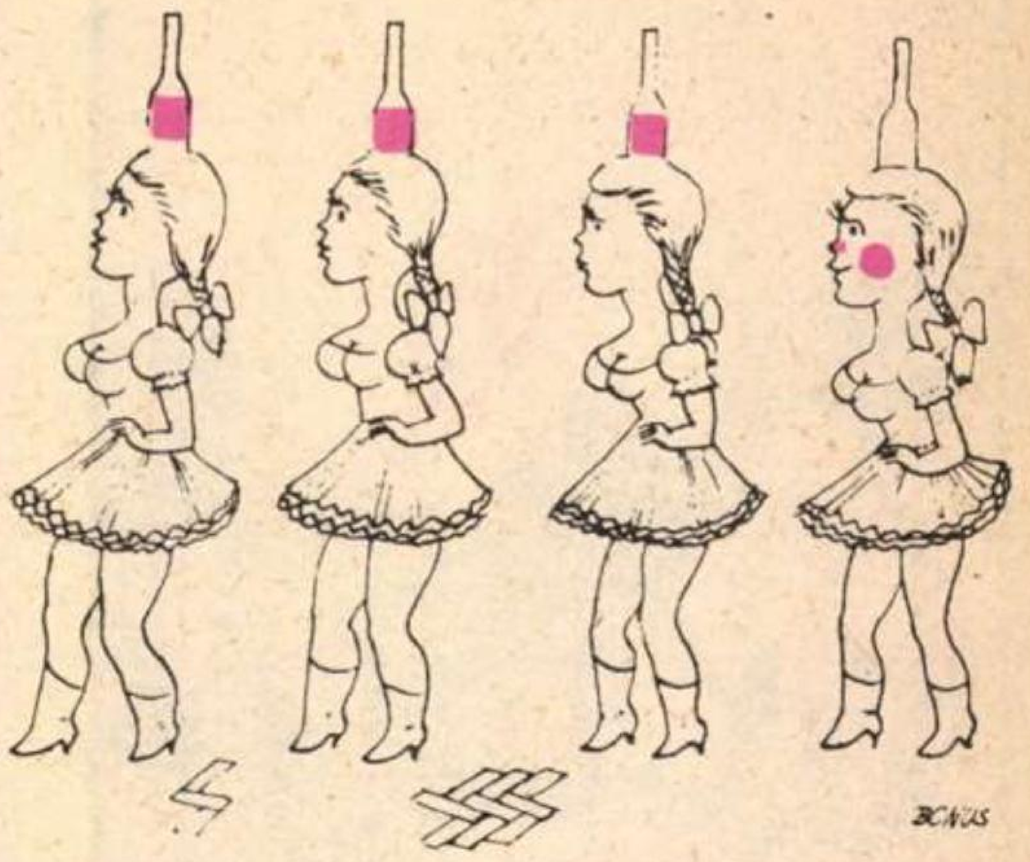

Aki továbbra is hagyományos módon hordja az egyenruhát.

KEMÉNY EDZÉS – HAZAI MÓDRA

ÜVEGESTÁNC

LUDAS MATYI

kereső szolgálata

BIZONYÍTVÁNY

Kedves Belkereskedelem apuka!

Sajnálattal értesítjük, hogy gyermeke, a Fővárosi Vas- és Edénybolt Vállalat (FŐVEBVÁ) az idén megint rossz bizonyítványt visz haza, és áruellátástanból kénytelenek vagyunk ismét elégtelen osztályzatot adni neki.

Ha figyelemmel kíséri Ön a Ludas Matyi kereső szolgálatát, láthatja, hogy itt a FŐVEBVÁ a sztár, a kedves olvasók őt feleltetik a legtöbbször. Sajnos, fent említett növendékünk sokszor a legelemibb kérdésekre — hogy miért nincs például facsavar, kőműveskalapács, zománcos ételhordó, szögacél, lágyhuzal, vízvezeték- és fürdőkád alkatrész, turmixgép, kétrészes mosogató és a többi — nem tud megfelelni, ötölhatol, kitérő válaszokat ad. Pedig a lecke, amit az olvasók feladnak, nem is új, a FŐVEBVÁ ennek ellenére még mindig nem képes ezeket a cseppet sem bonyolult feladványokat megoldani.

Kérjük, kísérje nagyobb figyelemmel gyermeke tanulmányi előmenetelét, segítse őt az e hasábokon közzétett házi feladatok gyors megoldásában, hogy jövőre már a Fővárosi Vas- és Edénybolt is felsőbb osztályba léphessen! De ha lehet, még az idén . . .

(radványi)

A TÉMA: A TEMA

A téma, mint tudjuk, az utcán hever. De hol hever (bujkál, rejtőzik, csavarog) vajon a Tema névre hallgató fonalfajta, amelyből 20 dekára lenne még szükségem (zöld színben) ahhoz, hogy készülő kardigánomnak a bal oldalon is legyen ujja. Az egyujjú kardigán ugyanis ma még (mily konzervativizmus!) nem divatos. Kérlek, kedves Ludas, adj ki országos körözést ellene és rögtön értesíts, ha feltűnik valamelyik Röltex-boltban!

Papp Anna
Bp. XIII., Róbert Károly krt. 40.

KRIMI IN HUNGARY
avagy:
hol a vájó, komámasszony?

Úgy éreztem, nyomban az asztalra pottyan ugrabugráló szívem. Homlokomon vadul gyöngyöztek a rettegés verejtékcseppjei. Körülsandítottam, közben óvatosan előre nyúltam. Karvalyként begörbült ujjaim lassan elérték a . . . Megvagy! — szorítottam össze ujjaimat . . .

Otthon már vártak. Sikerült? — kérdezték. Büszkén kihúztam magamat. Előre nyújtott tenyerемben tucatnyi — fogpiszkáló pihent, amit haláltmegvető bátorsággal csentem el hivatali ebédlőnk asztaláról.

Másnap délben egy világ rogyott össze bennem. Észrevettem, hogy asztaltársaim minden lelkizés nélkül lopják a fogpiszkálókat.

Belémhasított a felismerés! Hát persze, itt van a kutya eltemetve! Kereskedelmünk, úgy látszik, azzal kívánja belopni magát a munkanélküliség rémétől rettegő fogorvosaink szívébe, hogy a fogápolás ártatlan segédeszközét kivonja a forgalomból, miáltal romlásba dönti a fránya fogakat . . .

(martinkó)

KISZÚRÁS

Nemrégiben az illetékesek közölték, hogy az idén sem lesz elegendő sör. Hogy mégse haljak szomjan a nyáron, siettem, illetve siettem volna rendbehozni a szifonomat. De úgy látszik, a kereskedelem még nem szúrta ki, hogy milyen könnyen tönkremegy a szifon kiszúrótűje és nem látta el kellő mértékben a boltokat ezzel az apró kis szerszámmal. Így hát a legtöbb boltban (példa az Otthon Áruház) kénytelenek voltak az ajtóra kiszúrni egy kis táblácskát, ezzel a szöveggel: „Kiszúrótű nincs!"

Kedves Kereső! Ha mégis kiszúrnád valahol, hogy van tű, kérlek, adj hírt róla.

Csikós László
Gödöllő

HAJ, HAJ...

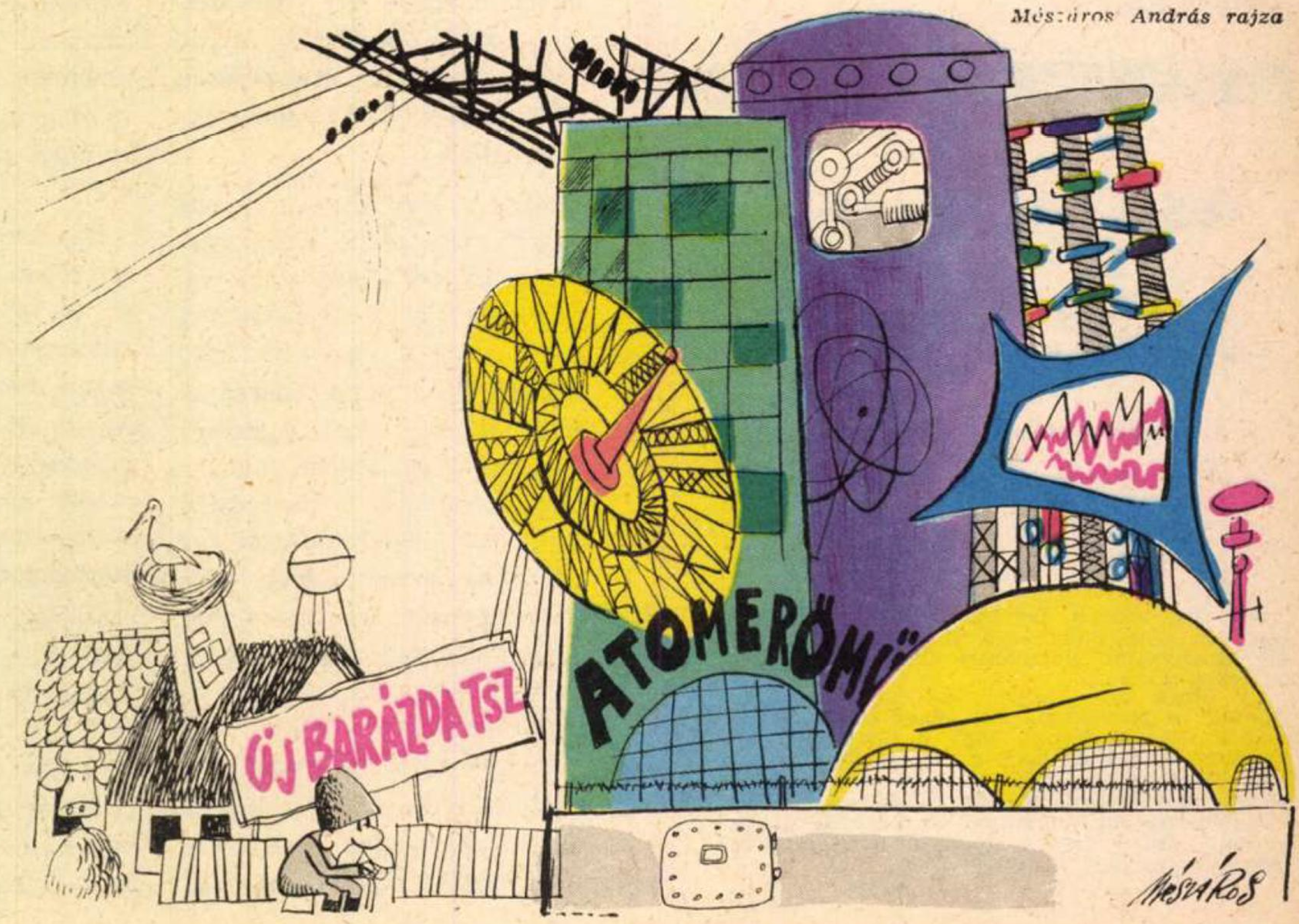
Egy áruház kitalálta,
Hogyha fodrászt szerződtet
Csinosítja ezzel is az
Árusító fess nőket.
Akinek a feje rendben.
Mosolyog a szeme is.
A vevőt az áruházban
Nem sújtja a nemezis.
Szeretettel szolgálják ki,
Szelíden cseng csak a szó,
Mert aranyos és vidám a
Nő, mikor a haja jó!

Szerintem a jó vásárhoz,
Mely ma fontos, nagy dolog,
Nem elég, ha egyedül az
Árusító mosolyog.
Derüljön a vevő is, bár
Rúg a számla sok százra, –
Fésülje meg előbb őt is
Az áruház fodrásza!

K. Tóth Lenke

A TÉESZ SEGÉDÜZEME

Mészáros András rajza

FANTASZTIKUS NOVELLÁK

KARRIER

A teltkeblű, csinos, fiatal nőt már hosszú percek óta követte az aktatáskás fiatalember. Aztán elszántan meghajolt az igéző teremtés előtt:

— Engedje meg, hogy bemutatkozzam. Nevem Szlatona Dezső. Világhírű filmrendező vagyok. Felfigyeltem önre. Nagyon jól fényképezhető filmarca van. Éppen ezt a típust keresem új produkciómhoz. Legyen egy kicsit kedves hozzám és sztárt csinálok magából.

— Felesleges. Én ugyanis Körmöczei Piri vagyok. Szintén világhírű filmrendező. Önnek is kitűnő filmarca van. Inkább én csinálok sztárt magából.

— Szó sem lehet róla. Én szóltam előbb.

— De mi már a napokban elkezdjük a forgatást.

— Nálunk meg áll a stáb, mert pont ez a típus hiányzik.

— Sajnálom.

— Én is. Akkor tárgytalan.

— Volt szerencsém.

— Volt szerencsém.

FŐBÉRLET

A kopott öltözetű, borostás arcú férfi az illatszerüzletben megkopogtatta a molett, elegánsan öltözött nő vállát:

— Nagysasszony! Ezer bocs', ha zavarok. Nincs szüksége egy átadó főbérleti lakásra? Ötvenezret fizet a lelépésért és egy óra múlva beköltözhet. Sajnos, hamarább nem tudom elintézni.

— Ha eddig vártam, most már kibírom azt az órácskát, — mosolygott kedvesen a nő, és szemében hálatüzek égtek.

— Akkor fáradjunk át a túlsó oldalra. Már itt is vagyunk, — állt meg az előkelő belvárosi palota előtt a férfi. — Tessék nekem idedobni azt az ötvenezret! Most beszaladok a földszint tizennyolcba. Pár perc alatt elintézzük a formaságokat és öné a lakás.

— Tessék az ötvenezer. Véletlenül van nálam annyi, mert harisnyát akartam venni. Én nem jöhetnék fel?

— Felesleges fáradság. Magasak a lépcsők és a lift nem működik. Ugyanis magasföldszinten van a lakás. Csak nyugi, nyugi — integetett barátságosan a lakásügynök és eltűnt a kapu alatt.

A nő mélyet lélegzett a jázminillatú tavaszi levegőből és boldogan sétált fel-alá a kapu előtt. Egyszer csak szórakozott pillantása a ház udvarára tévedt. Jeges rémület futott át rajta. Átjáróház! — fedezte fel döbbent tekintettel. Oda az ötvenezer forintom! Egy szélhámos kezébe került a megtakarított pénzem! — suttogta letörten maga elé és elhomályosodott a tekintete.

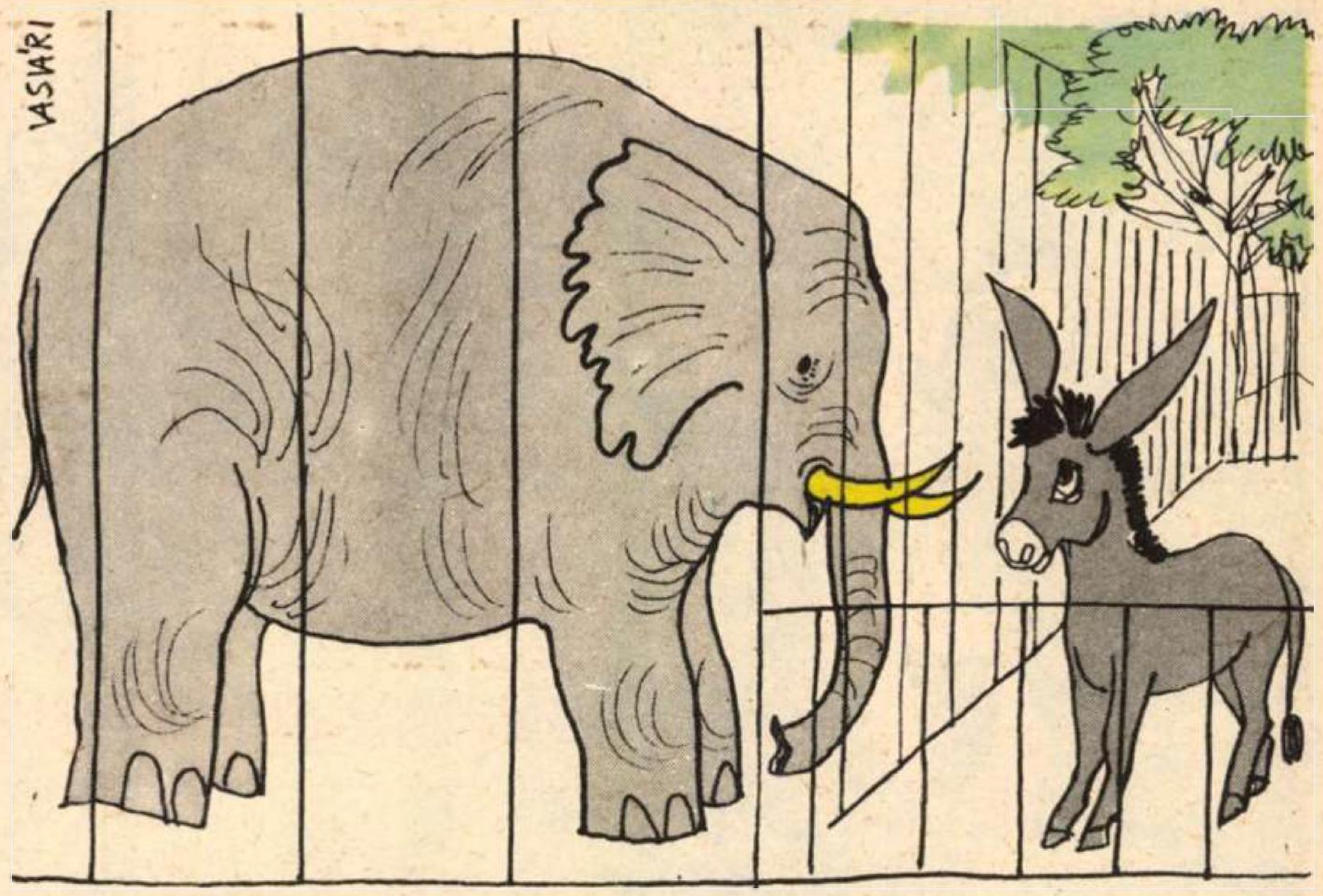
— Miért bőg, asszonyom? — kérdezte egy barátságos barna bariton.

A férfi volt. Rossz kedvvel nyújtotta át a bankjegyköteget:

— Sajnos, az illető mégsem akar költözni. Tessék a pénze. Számoljon utána, hogy megvan-e az ötvenezer. Stimmel? Akkor hát búcsúzzunk, asszonyom. Nagyon sajnálom. Boldog lettem volna, ha segíthetek egy embertársamon — hajolt meg gálánsan a férfi és eltűnt a járókelők között.

Galambos Szilveszter

AMERIKAI ÁLLATKERTBEN — *Vasvári Anna rajza*

– Te buta szamár, utoljára ismétlem: én vagyok a republikánus, te meg a demokrata!...

ÜNNEPÉLYES FOGADTATÁS

– Az egész hadseregünk itt van!

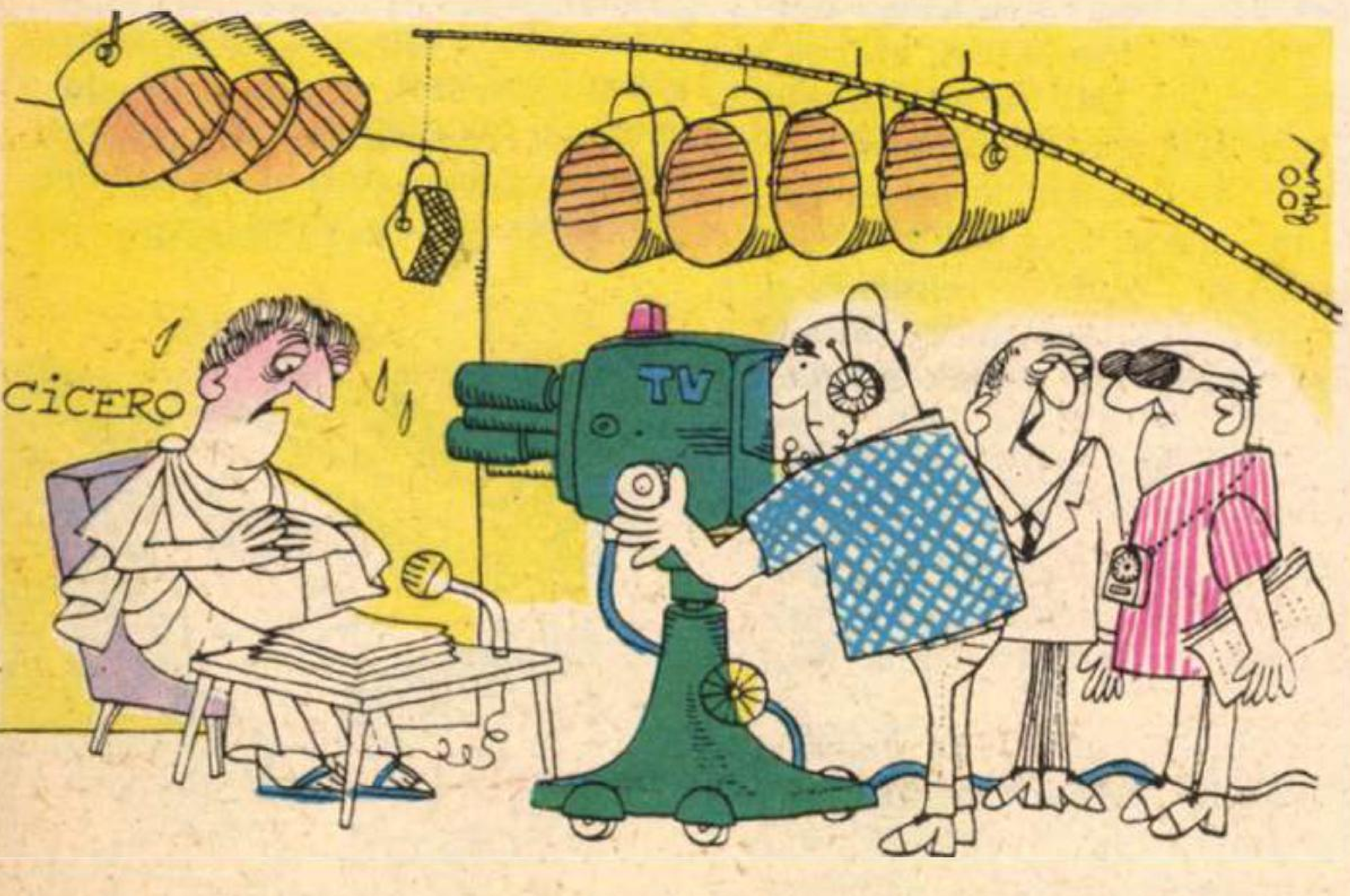
Reflet

Húszéves a menyasszony, de
Vőlegényének kora
A menyasszony húsz évének
A jónéhányszorosa.
S mert nem kaptak taxit, ezért
Csupán csak villamoson
Utaznak a boldogságba
A dugig telt hatoson
S mert végre a hídfőnél egy
Hely végre felszabadul,
A menyasszony leülne, de
Váratlanul elpirul
S szól: „Bácsi, tessék leülni."
Elsápad a vőlegény,
Miként hölgye, ki nem gonosz
Csak szórakozott szegény.

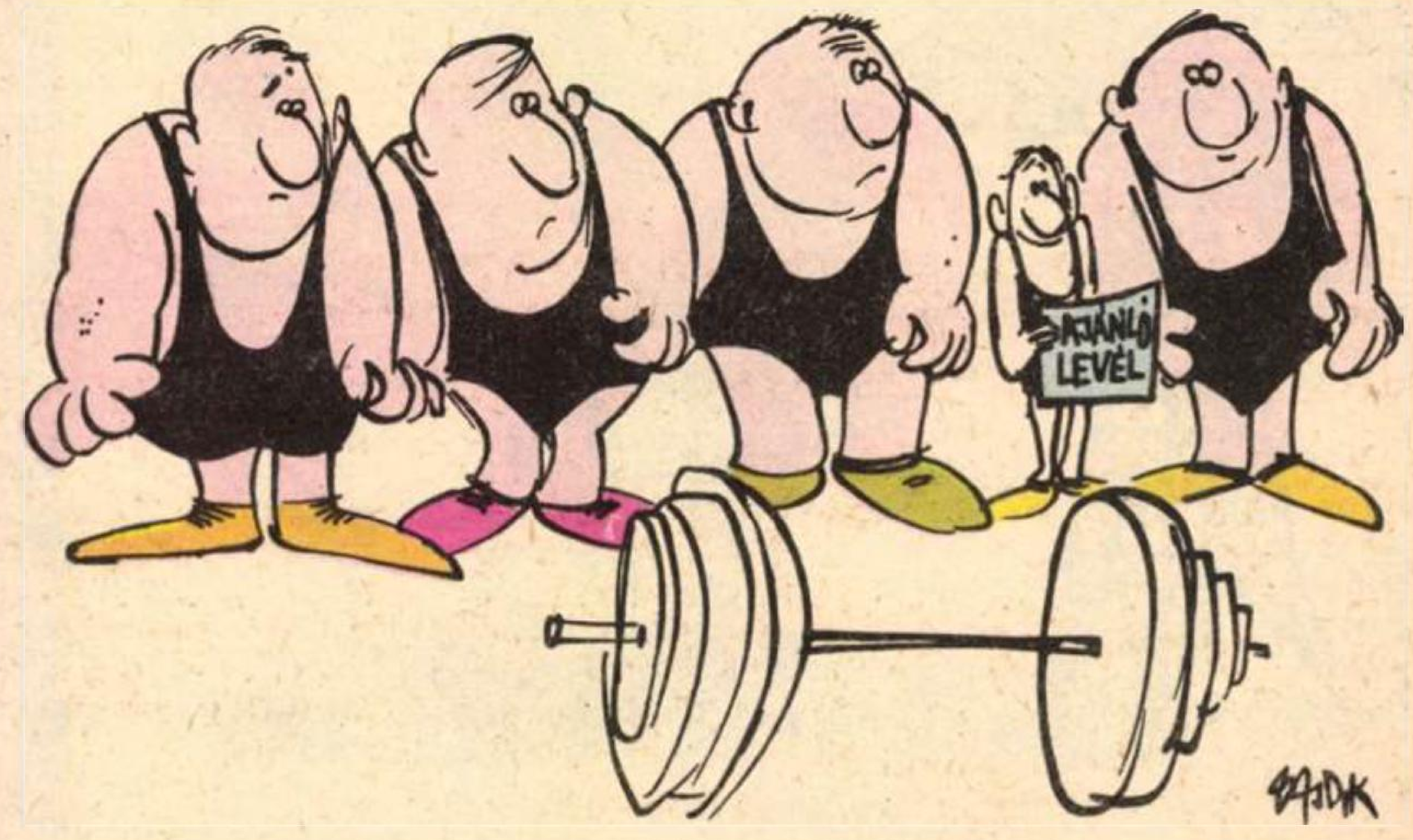
Darázs Endre

NEHÉZ MESTERSÉG

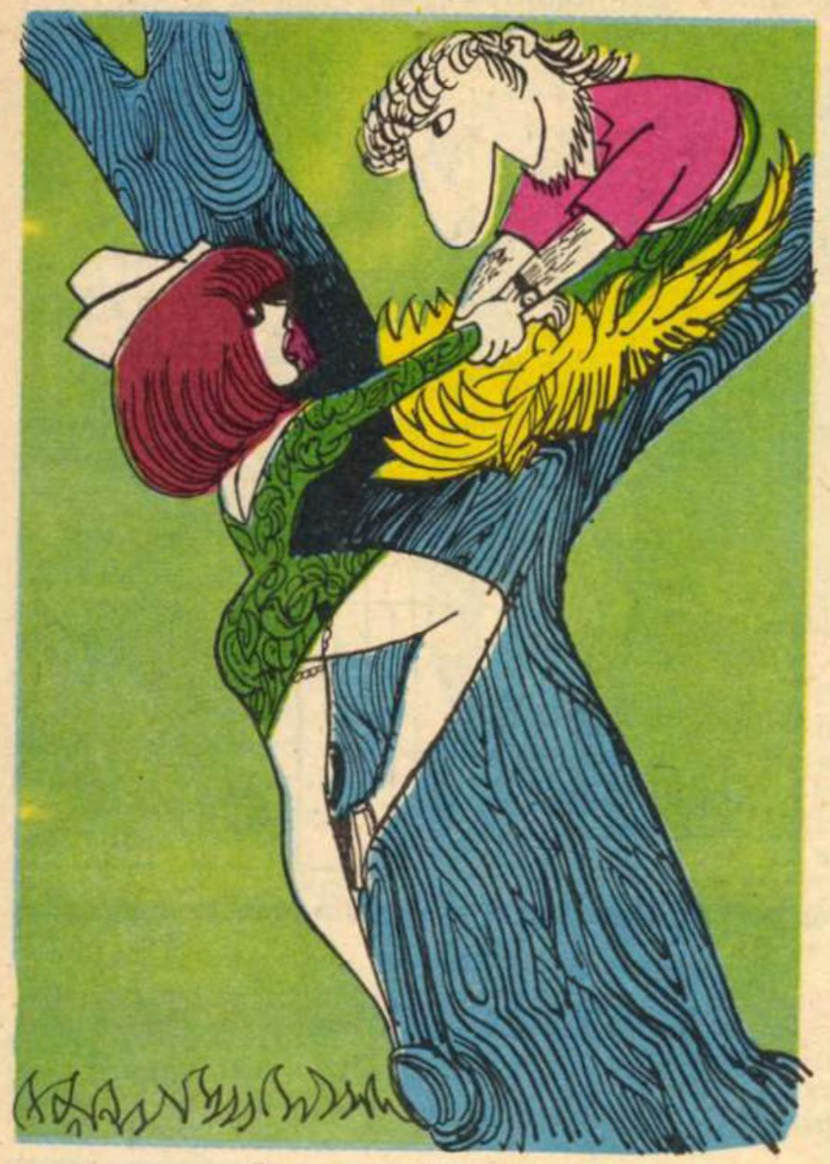

– Nagyon tehetséges, de a kamerák előtt könnyen zavarba jön...

VERSENYKÉPES

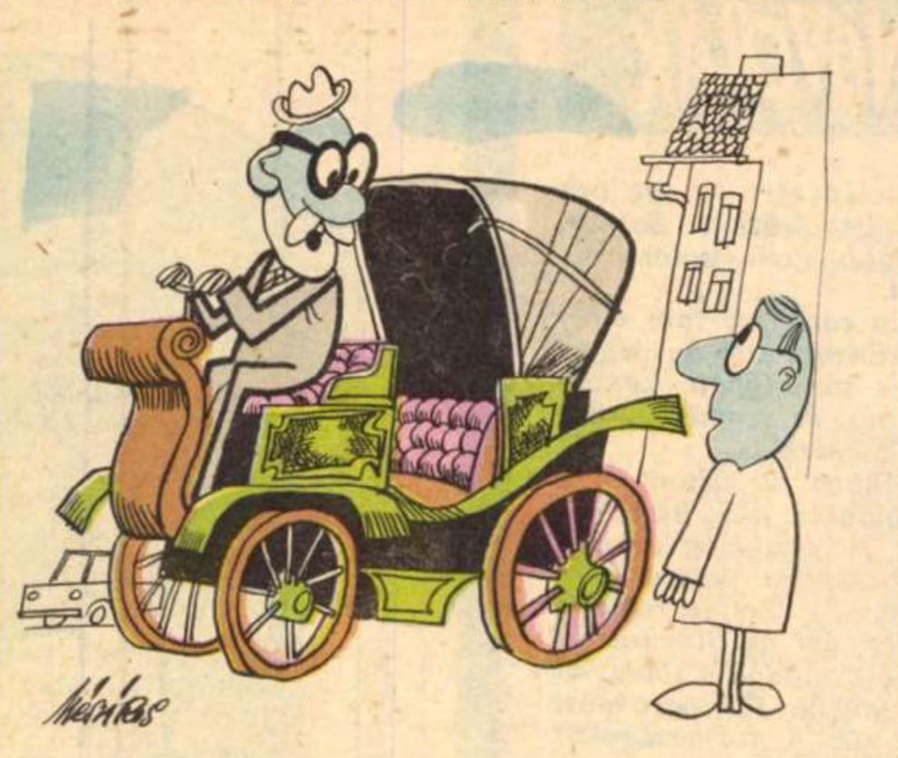

KINOS MEGLEPETÉS

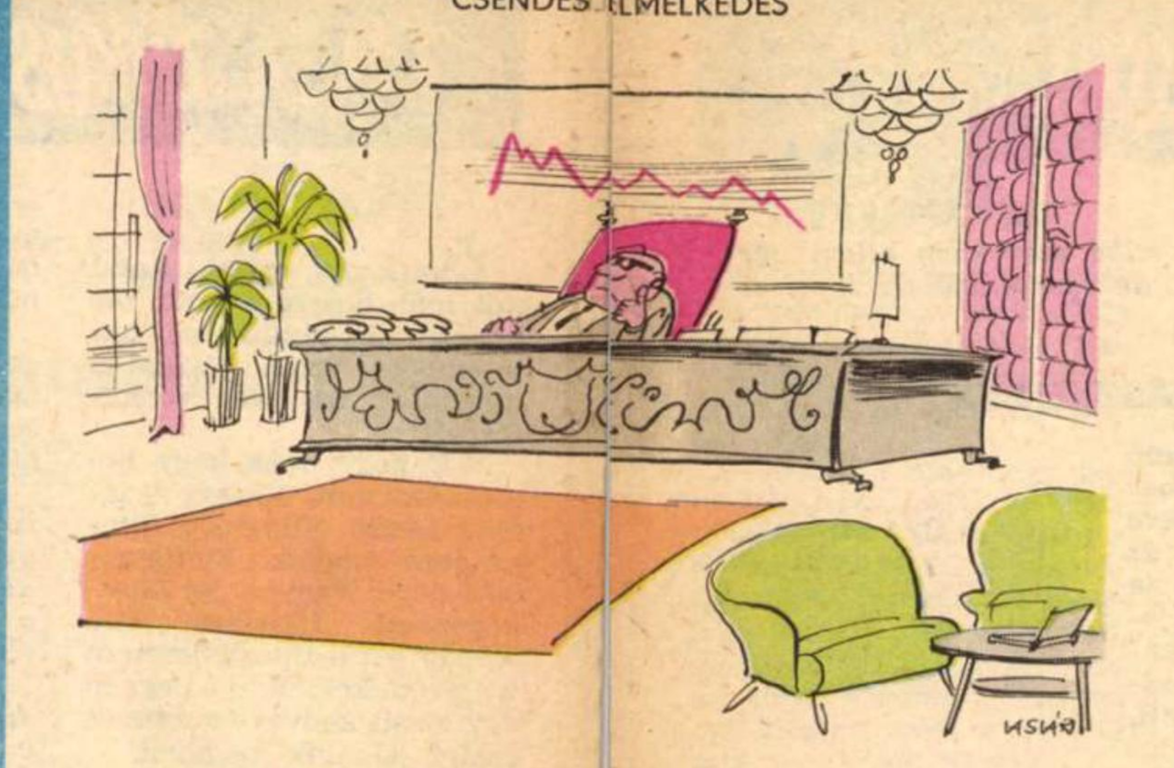
– Ez a te meghitt fészked?!

BALSZERENCSÉS AUTÓVÁSÁRLÓ

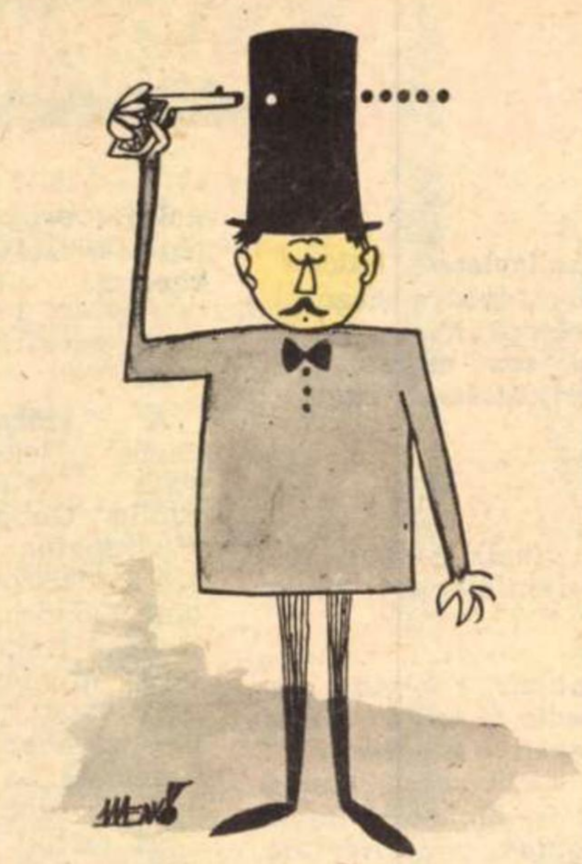
– Ezernyolcszázkilencvenkettőben igényeltem, de csak most kaptam meg a kocsit!

CSENDES ELMÉLKEDÉS

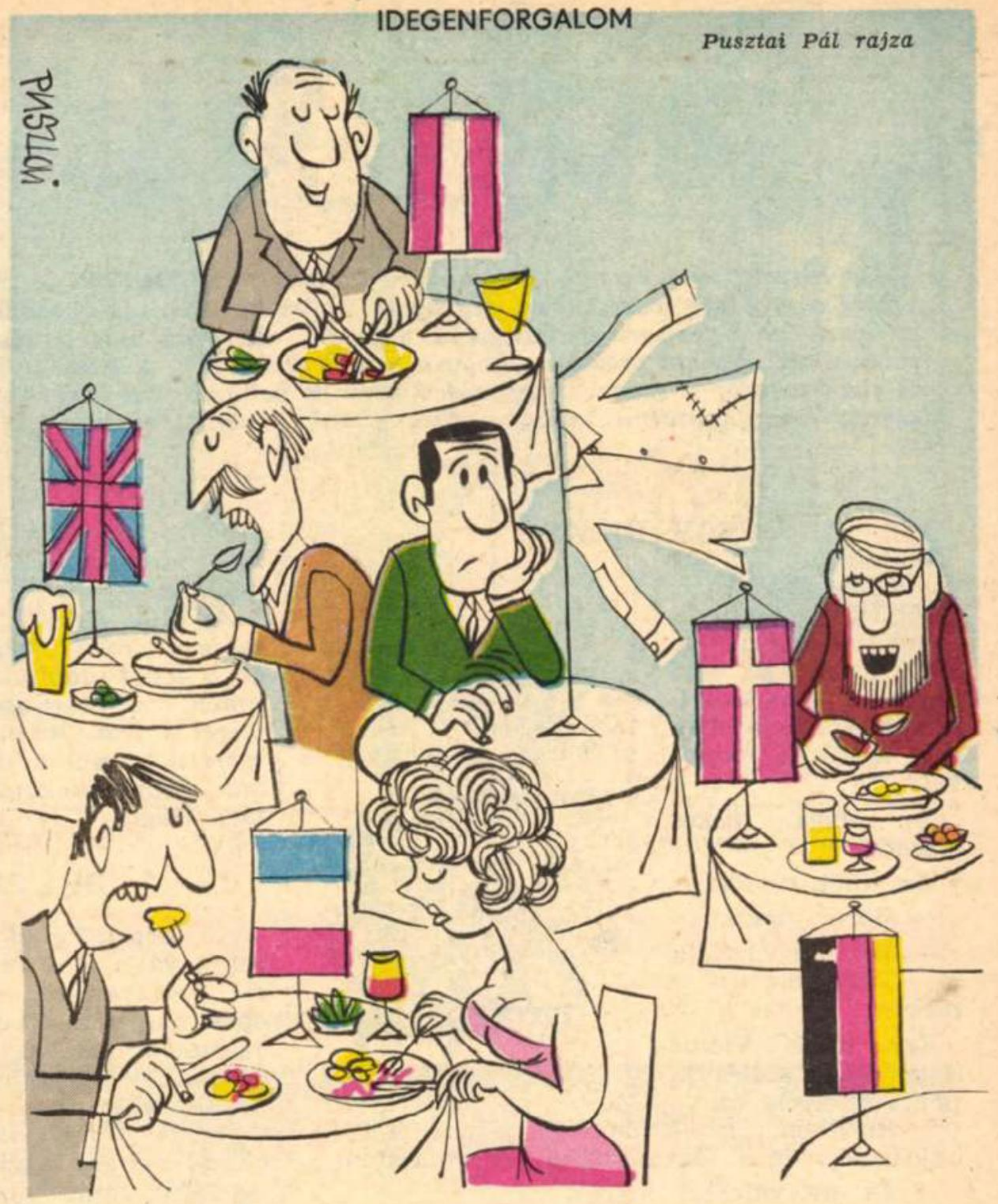
– Még nem döntöttem, milyen pályára menjek...

A GYÁVA

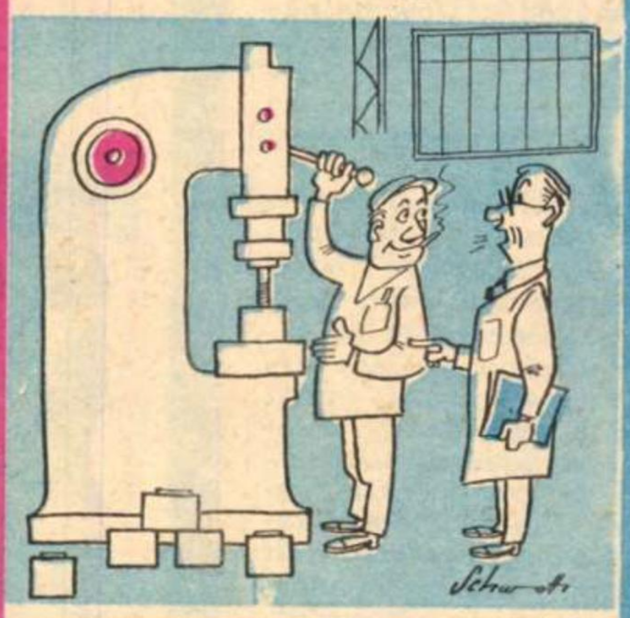

IDEGENFORGALOM

Pusztai Pál rajza

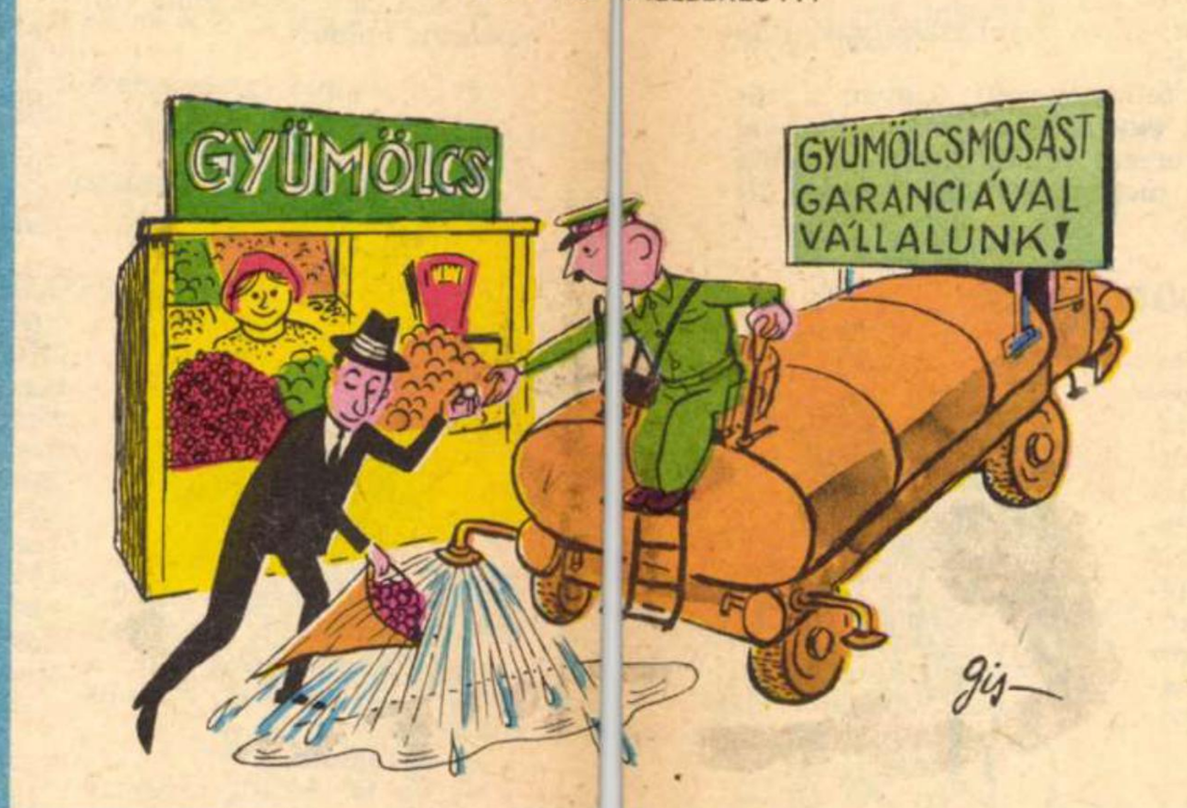

ŐSZINTE VÁLASZ

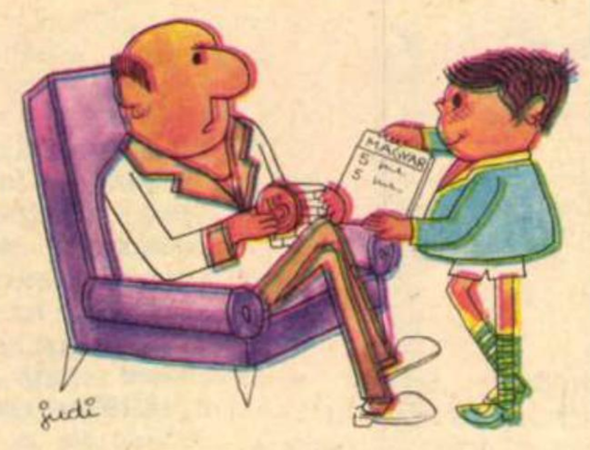

– Minden ilyen lassan megy magánál?
– Dehogy! Például nagyon gyorsan fáradok!

EGY KIS MELLÉKES...

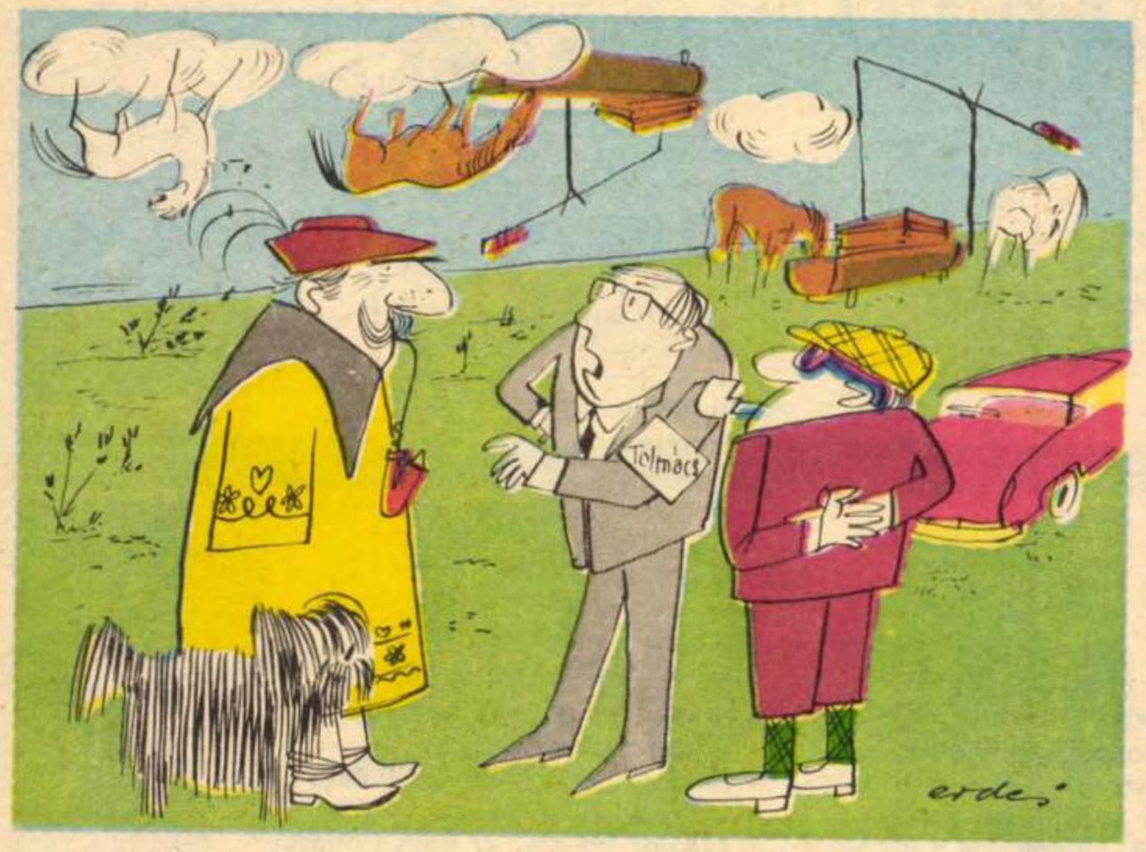

TAKARÉKOS APA

– Kisfiam, mától kezdve áttérünk a darabbérről a fixre...

A HORTOBÁGYON

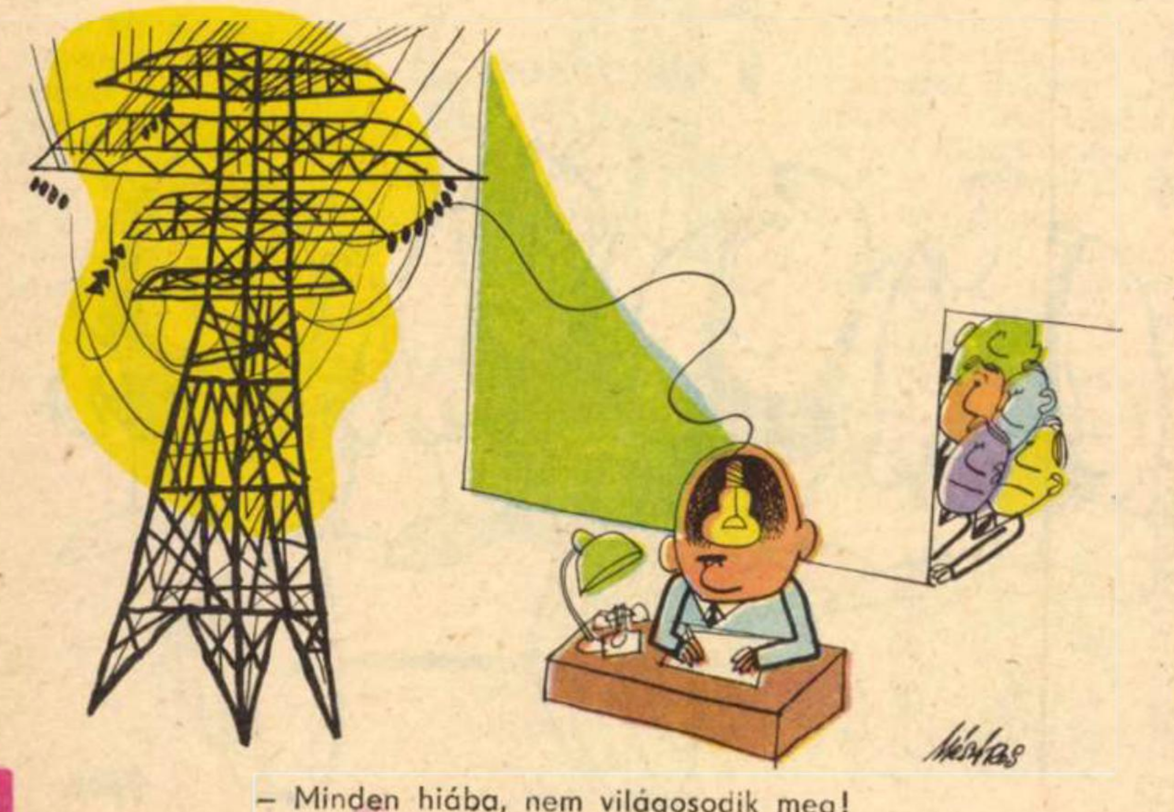

– Mr. Smith azt mondja: kerül, amibe kerül, csomagoljanak be neki egy darab délibábot!

MODERN MESE

A NAGY KÍSÉRLET

– Minden hiába, nem világosodik meg!

ITÁLIA, Ó, ITÁLIA

Van, aki azért megy Olaszországba, mert a festői táj érdekli, a tenger kék vize, meg a csodás itáliai égbolt, meg a narancs- és citromligetek. Másokat a világhíres szobrok, festmények és a rég letűnt korok építészeti remekművei vonzanak, vagy olcsón szeretnének ruhaanyagot és pulóvert vásárolni.

Ezzel szemben mi azért utaztunk Olaszországba, mert egy borús márciusi napon ballonkabát nélkül indultam el hazulról, a zápor épp a Lenin körúti IBUSZ-iroda előtt csapott le rám, oda menekültem be, álcázásból kértem néhány prospektust, ezeket a feleségem az esti rutin-motozásnál megtalálta a zsebemben, boldogan a nyakamba ugrott és csomagolni kezdett.

És most röviden elmondom, hogy merre jártam, miket láttam.

Első utam egy másik nagyon dekoratív IBUSZ-irodába vezetett, a Tanács körútra, valutaigénylő lapokért. Megvettem, kitöltöttem, elküldtem őket, nemsokára meg is kaptuk az értesítést, hogy a Nemzeti Bank hajlandó.

Útlevélkérő-lapért egy harmadik IBUSZ kirendeltségen jártam, amely egy venticsentóból való mutatós barokk épületben székel. A lapokat kitöltöttem és átsiettem velük a munkahelyem személyzeti osztályára, ahol a vezető, a capo sezione, átvette, aláírta, majd aláírattatta a főnökkel, a padronéval is, és lepecsételte.

A következő utam a fényképészhez vezetett, innen hazarohantam, megszerkesztettem, legépeltem két rövid önéletrajzot, vissza a fotográfiákért, aztán futottam velük a Via Rudas Lászlóba, ez ott van a stazione ferroviaria Nyugati mellett, ott dolgozik a feleségem, aki közben szintén csináltatott fényképeket. Az egyik útlevélkérő-lapot aláírattam vele, a másikat magammal, és loholtam egy újabb IBUSZ-hivatalba. Itt kiderült, hogy én az ő életrajzát szignáltam kézjegyemmel, ő pedig az enyémet, úgyhogy ezt az akciót meg kellett ismételnem, de hát egy ilyen utazásnál kisebb zűrök mindig adódnak.

A következő napok körutazással, úgynevezett circolareval teltek el. Több ízben jártam Tusi néninél Óbudán, Feri bácsinál a Lágymányoson és Kucseráéknál, Újpesten. Mindhárom vidék nagyon érdekes, egzotikus, más-más karakterrel. Tusi nénitől kaptam egy első világháborús olasz térképet, és egy társalgási szótárt, hogy kiismerjük magunkat, Feri bácsitól egy bányalámpát, szükségünk lesz rá a kazamatákban, továbbá egy színházi látcsövet a panorámák miatt és egy udinei ristorante címét, ahol ő 1907-ben valami felséges pastasuttát evett, azt nem szabad kihagyni. Kucseráék egy spirituszos kávéfőzőt adtak kölcsön, és egy expandert, ez utóbbit mindmáig nem tisztázott célból.

Aztán megérkeztek a passaporték és utam legközelebbi állomása az olasz követség volt, vízumért. Hagyományos vendégszeretettel fogadtak, többször is el kellett látogatnom hozzájuk.

Hasonlóképp az osztrák követségen is meg-megfordultam, átutazó vízumért.

Aztán jártam a Campo di Libertán, a Nemzeti Bankban, ahol valutát adtak és újból egy IBUSZ-irodában, ahol elvették a valutát. Mindkét helyen mediterrán éghajlat uralkodott, némi sirokkóval.

Ezek voltak a főbb útiélményeim.

Ja, és még jártunk Velencében, Firenzében, Rómában és Nápolyban, de rájuk nem nagyon emlékszem, ekkor már egy kicsit fáradt voltam.

Kürti András

VESZÉLYT JELZŐ TÁBLÁK

Síkos út — Mélyrepülés — Nyugdíjas

GALL SZELLEM

Azt hiszem, az esprit gaulois elég közismert fogalom. A francia szellemesség különösen a vígjátékirodalomban ragyogott és csillog még ma is (ebből a fényességből a hazai színpadokon is meg-megcsillan néhány szikra), de talán nem gondolja az olvasó, hogy „hazabeszélek", ha azt mondom, hogy a színpadi szerzők mögött a hírlapírók sem maradtak el (bár sokszor a szerzők egyúttal újságírók voltak). Ezt nem elvont értekezéssel vagy száraz szakdolgozattal kívánom bizonyítani, hanem tényekkel:

CSAK DISZNÓ

Paul de Cassagnac, a II. Császárság egyik polémistája, mellesleg képviselő is volt. Egyszer összeszólalkozott a Kamarában egy másik honatyával:

— Maga tüskés disznó!

Az elnök rászólt:

— Vonja vissza!

— Jó: egyezzünk ki. Visszavonom a *tüskést*.

Egy ízben Victor Noir nevű kollégája párbajra hívta ki.

— Rendben van, — felelte Cassagnac. — Párbajozzunk: de a fegyvernemet én választom.

— És mit választ?

— A helyesírást. S maga máris halott.

KITARTÁS

Id. Dumas Sándor egyszer összeveszett egy Buloz nevű illetővel. Megesküdött, hogy egy éven át minden levelében megsérti. Ezért például, ha Scribe-nek írt, így kezdte: „Kedves Scribe, ön, aki minden szempontból fölötte áll ennek a hülye Buloznak..." Egy orléans-i barátjának írva pedig így szerkesztette meg a címet: „X. Y. urnak, Orléans (116 kilométerre attól a hülye Buloztól)."

ATYAI BÜSZKESÉG

Ifj. Dumas egyik darabjának nagy sikerű bemutatóján a színház direktora így üdvözölte a szerző apját:

— Remélem, örül a ma esti nagy sikernek?

— Mi az hogy! — felelte id. Dumas. — Annál is inkább, mert nekem köszönhető!

— Miért? Talán ez is a maga műve?

— Nem, uram. De a szerző igen!

AJÁNLÓLEVÉL

Monselet, egy nantes-i könyvkereskedő fia, a múlt század derekán felment Párizsba, hogy szerencsét próbáljon a sajtóban. A következő körlevelet intézte a főszerkesztőkhöz:

„Alig ismert, s protekcióval nem bíró irodalmár vagyok. Kérem, szíveskedjék nekem ajánlólevelet küldeni önhöz."

Az ötlet bevált. Két lap is megnyitotta a merész vidéki ifjúnak hasábjait, s később maga is lapot alapított, mégpedig Gourmet címűt, amely az „ínyencek érdekeit" képviselte. S mivel a franciák nemcsak szellemesek, hanem szeretik a finom falatokat is, Monselet lapjának olyan munkatársai akadtak, mint Hérédia, meg Hugo.

BULVÁR-SZELLEM

Az *esprit gaulois* egyik válfaja az *esprit boulevardier*. Az epés, nagyvárosi bulvárszellemnek egyik képviselője Aurélien Scholl volt, aki a *Corsaire* („Kalóz") című lapban kezdte pályáját, majd megalapította a *Satan-t*, később pedig a *Figaro*-hoz került. Egyszer egy nem egészen köztiszteletben álló bankár névtelen levelet mutatott neki, melyben azzal vádolták, hogy „tolvaj".

— Jaj! Csak tudnám, ki az a nyomorult!

Scholl kérte, mutassa meg az írást. A bankár megmutatta. Scholl átfutotta:

— Nahát! Roppant hasonlít az államügyész írására...

SZEMÉREM

A XIX. század egyik legragyogóbb tehetségű újdondásza Rochefort volt. Talán ő törte a legtöbb borsot III. Napóleon orra alá. Ő alapította a Lanterne című szatírikus lapot, amelynek címe egyszerre jelent lámpát, amely a becsületeseknek világít és lámpavasat, amelyre felakaszthatják a gazembereket. Az újságot csakhamar betiltotta a cenzúra. Rochefort Belgiumba emigrált, ott jelentette meg, s roppant ravaszul csempészte be Párizsba (többek közt a császár gipszszobraiba dugva!). „Isten tartsa meg a császárunkat — írta lapjában. — Sőt, akár vissza se adja!" Később hazatért, de rendkívül sok baja volt a hatalommal. Többször a Sainte-Pélagie börtönbe zárták.

Egyszer házkutatást tartottak nála. Pisztolyt találtak. A vizsgálóbíró nagyon megörült:

— Ha revolvere van, nyilván azért, hogy használja.

— Egyáltalán nem bizonyos — vágott vissza a hírlapíró. — Biztosíthatom önt, hogy mindennel fel vagyok szerelve szemérem elleni vétség elkövetésére... de eszem ágában sincs elkövetni!

JUHÁSZKUTYA

A századforduló egyik legszellemesebb tréfamestere Émile Goudeau, az *Hydropathe* című (a szó „víziszonyt" jelent, Goudeau ugyanis igazi francia módjára mindent ivott, csak vizet nem) élclap szerkesztője volt. Rengeteg baja akadt az adóhivatallal. Ebet tartott, de sose fizetett adót. Az adószedő megjegyezte:

— Csak a vakok kutyái, a rendőrkutyák és a juhászkutyák után nem kell adót fizetni.

Nosza, Goudeau felkerekedett, kiment a vágóhídra, s vásárolt egy birkát. Aztán a juhval meg a kutyával kereste fel az adótisztviselőt, aki kénytelen volt meghajolni eme nyomós és ... szagos érv előtt.

ELŐFIZETÉS

Goudeau egyik komája, egy bizonyos bolondos Sapeck, lapot alapított Anticoncierge („A házmesterellenes") címmel (a házfelügyelő volt a francia bohémek egyik bűnbakja). Egy este, mikor elhagyta a Hidropaták Klubját, találkozott valakivel:

— Sapeck úr? — kérdezte az illető.

— Személyesen.

— Előfizettem a lapjára, de sohasem kapom.

— Nem csodálkozom.

— Hogyhogy?

— Sohasem küldjük meg az előfizetőknek, mert rájöttünk, hogy ez csökkentené a példányszámonkénti eladást.

ELSZÁLLT ILLAT

Az 1934-ben elhunyt világhírű karikaturista, Sem, a 900-as évek szellemes világfia, a csinos kokottok ügyes rajzolója, egyszer a *Maxim's*-ban találkozott egyik lump barátjával, aki minden pénzét elverte. Elmondta tervét Semnek, hogy meg akar vágni egy dúsgazdag illatszergyárost. A karikaturista azonban tudta, hogy a tőkés nemrég tönkrement.

— Terved füstbe ment!

— Miért?

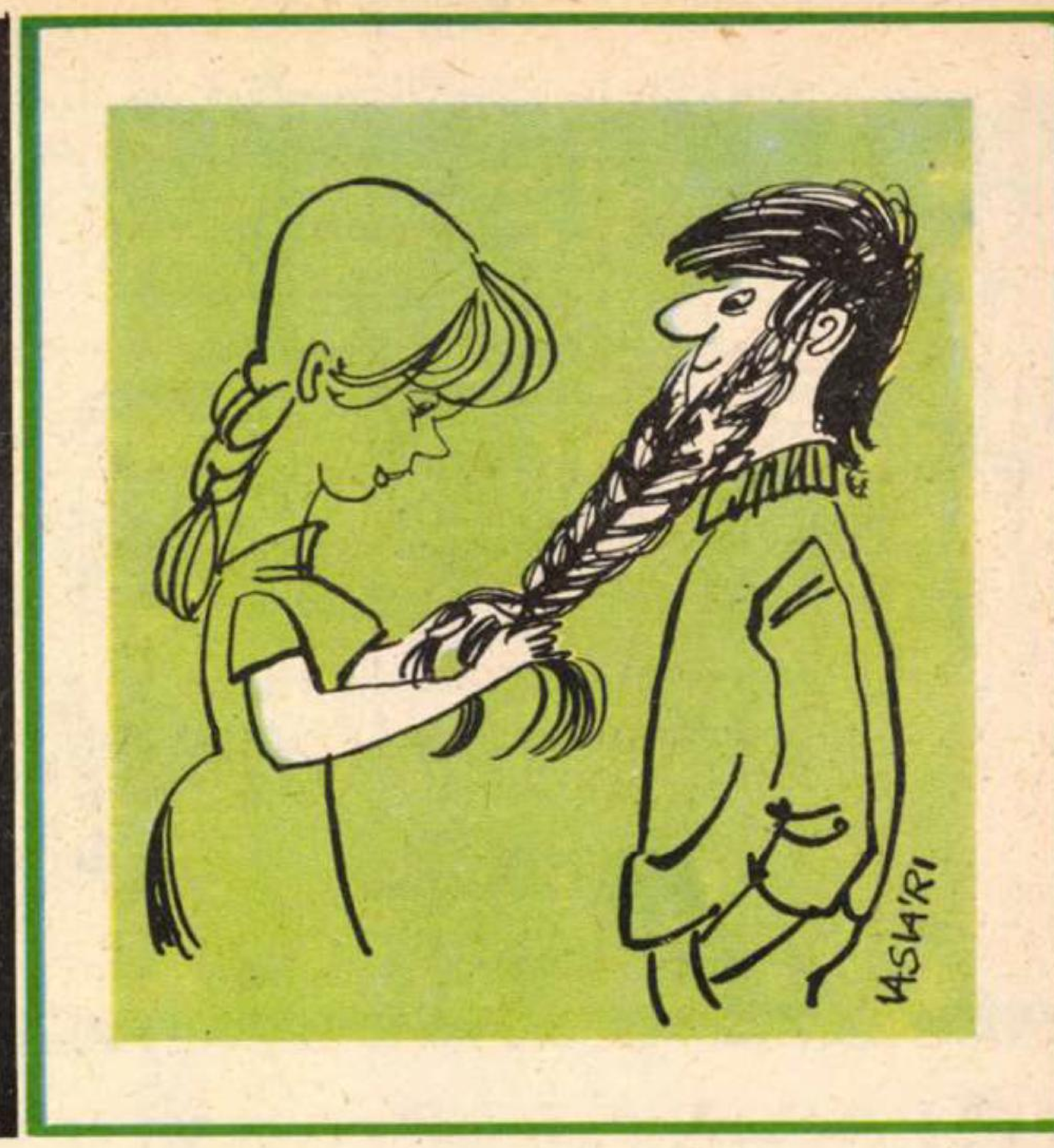
— A szagnak már nincs pénze.

B. L. E.

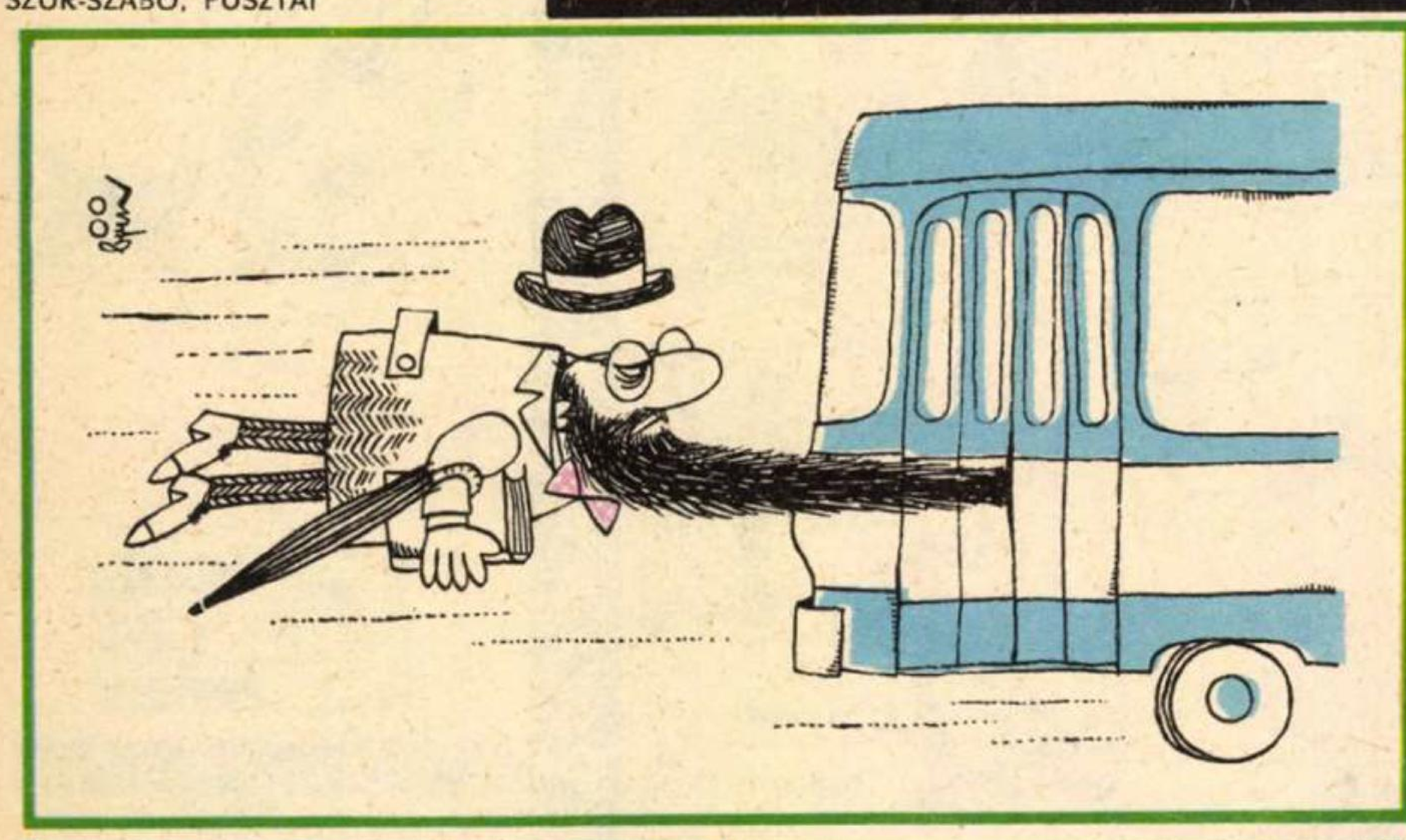

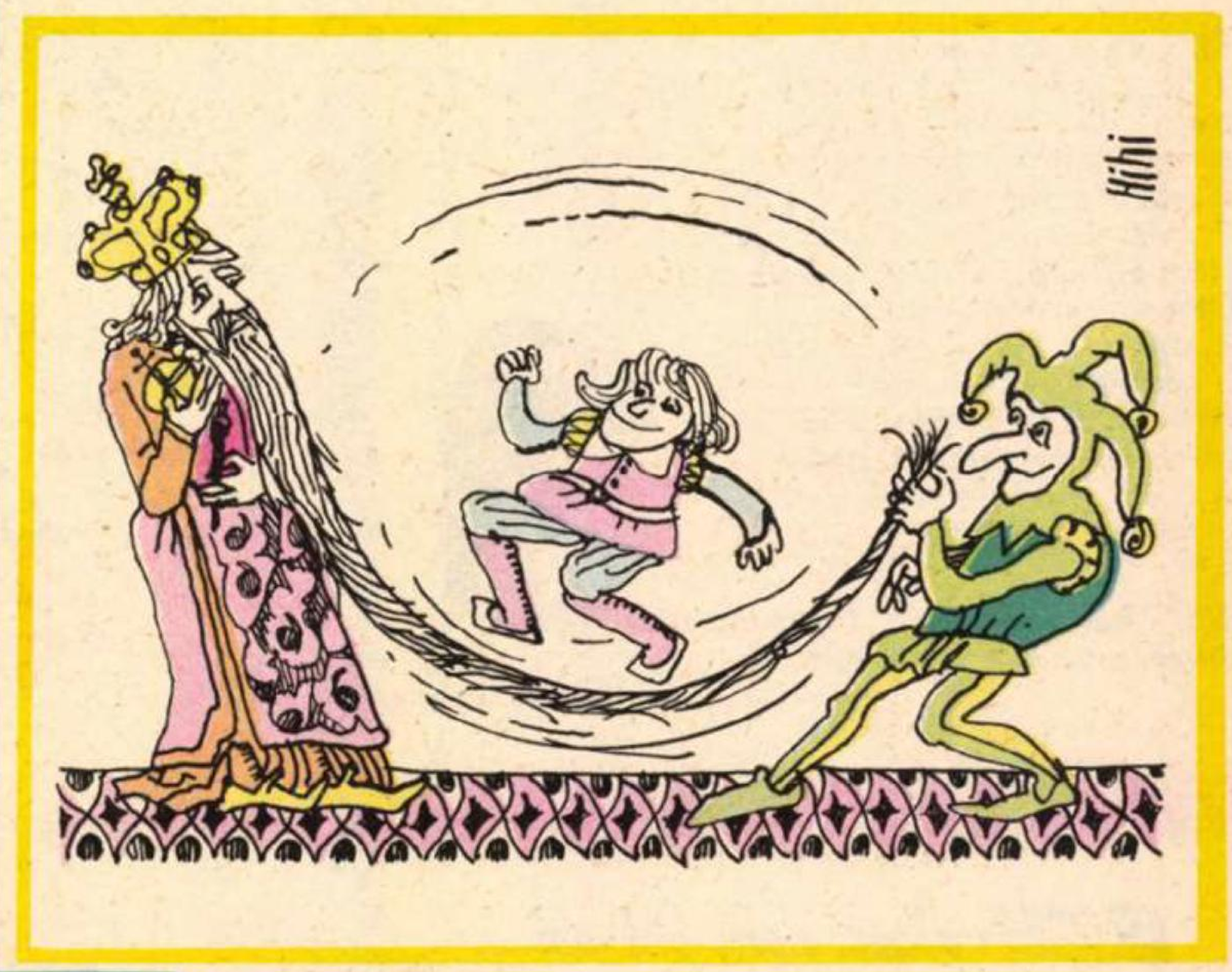

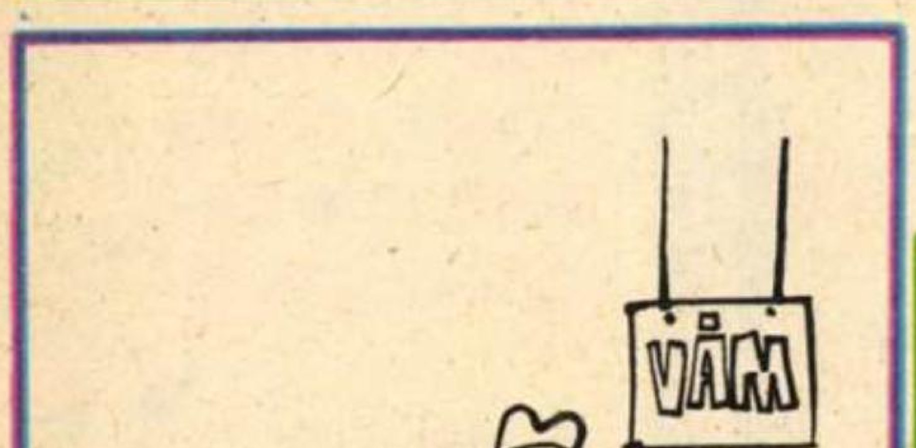

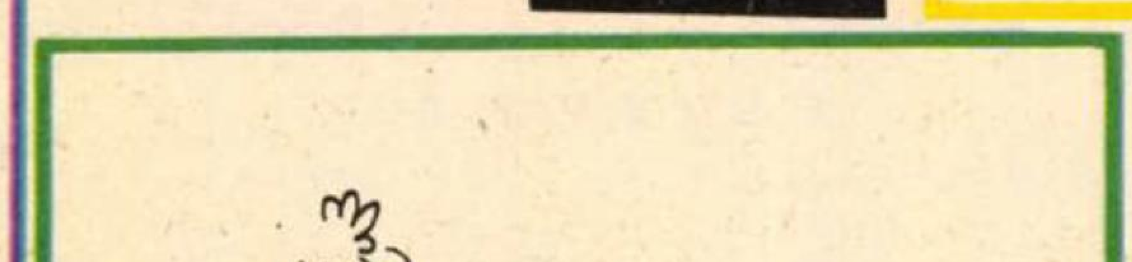

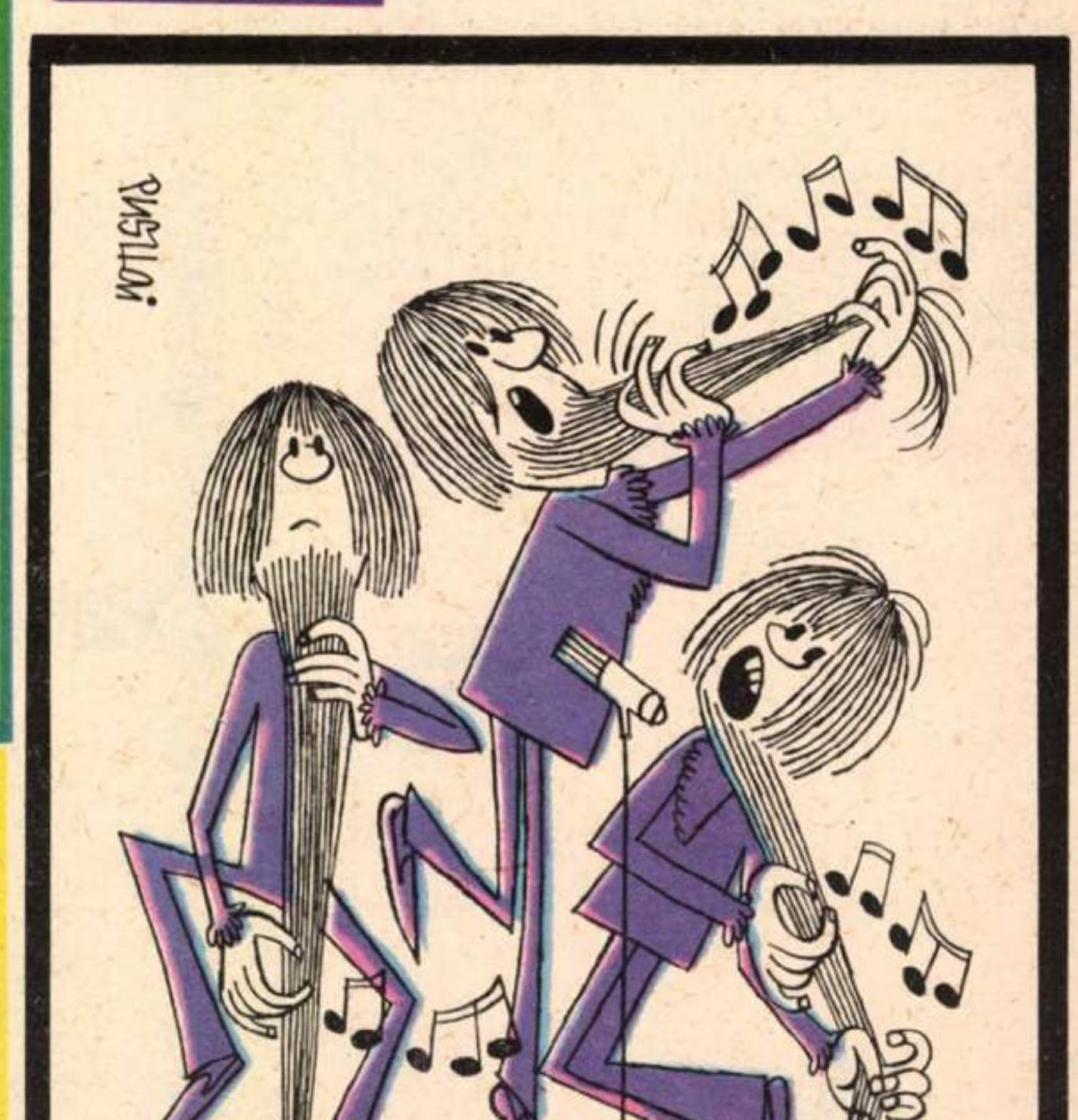
VÁRNAI, VASVÁRI, BALÁZS-PIRI, HEGEDŰS, SAJDIK, BARÁT, SZŰR-SZABÓ, PUSZTAI

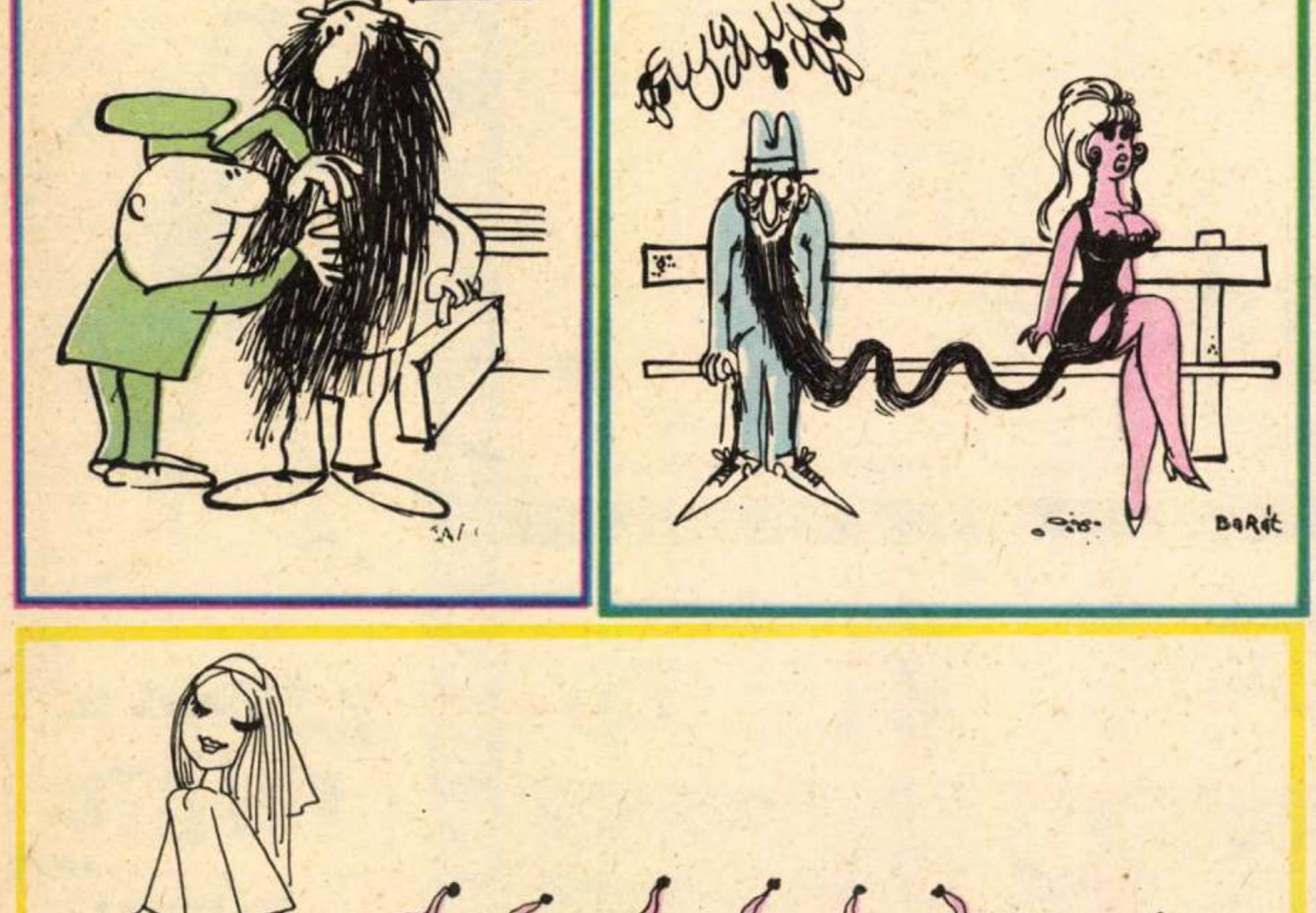

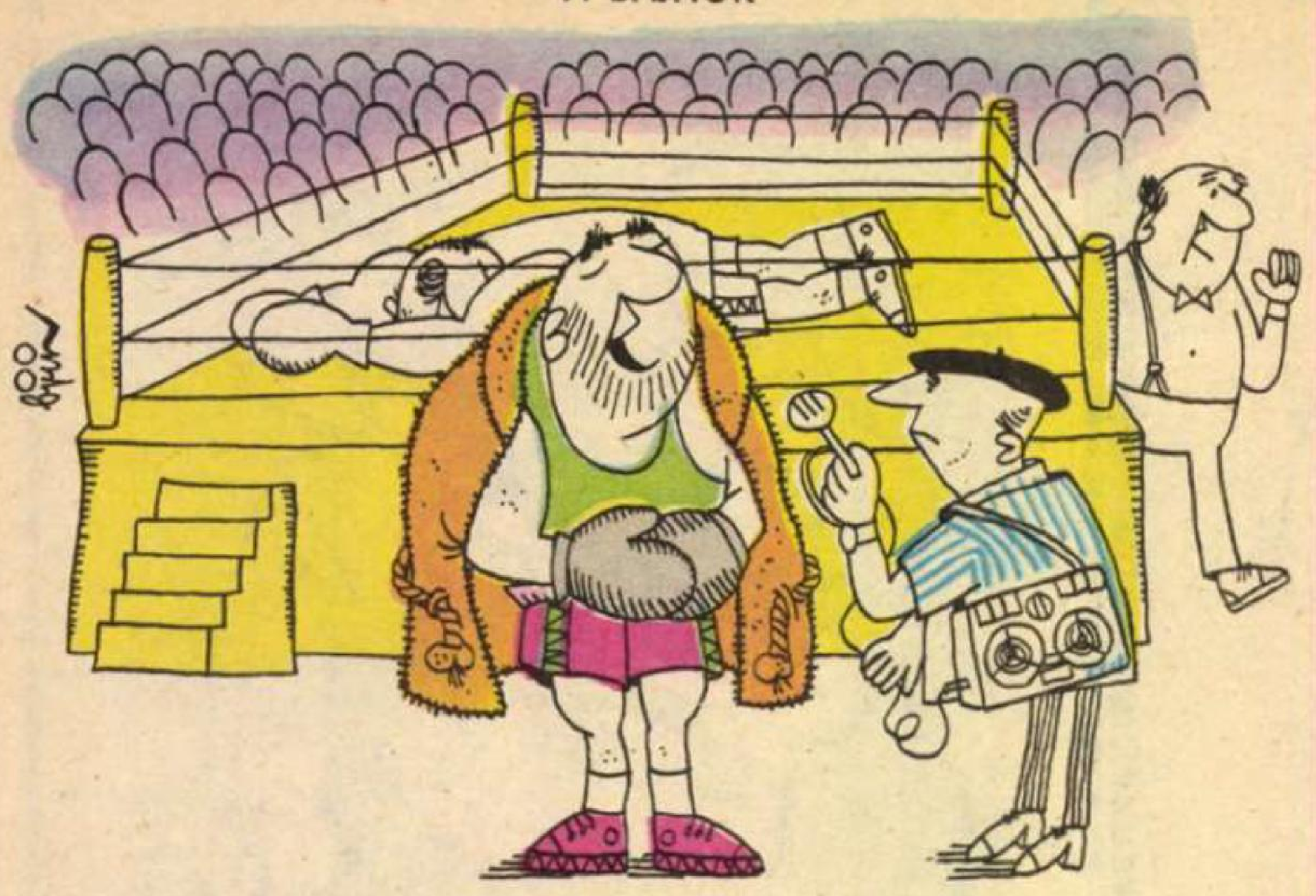

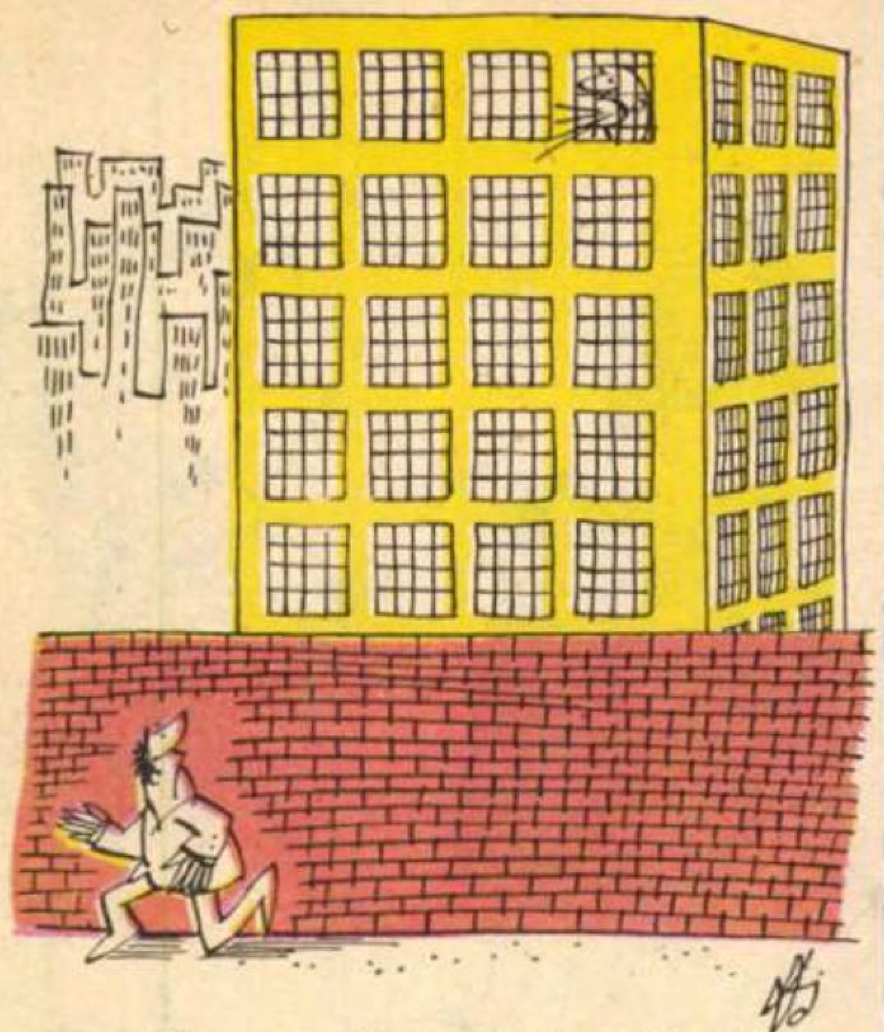

A BAJNOK

– Ez a mérkőzés a szellemi fölény diadala volt! ...

LAKÁSCSERE HIRDETÉS ÚTJÁN

– Ne szaladjon el, bentről lakályosabb! ...

KÖRBE-KÖRBE

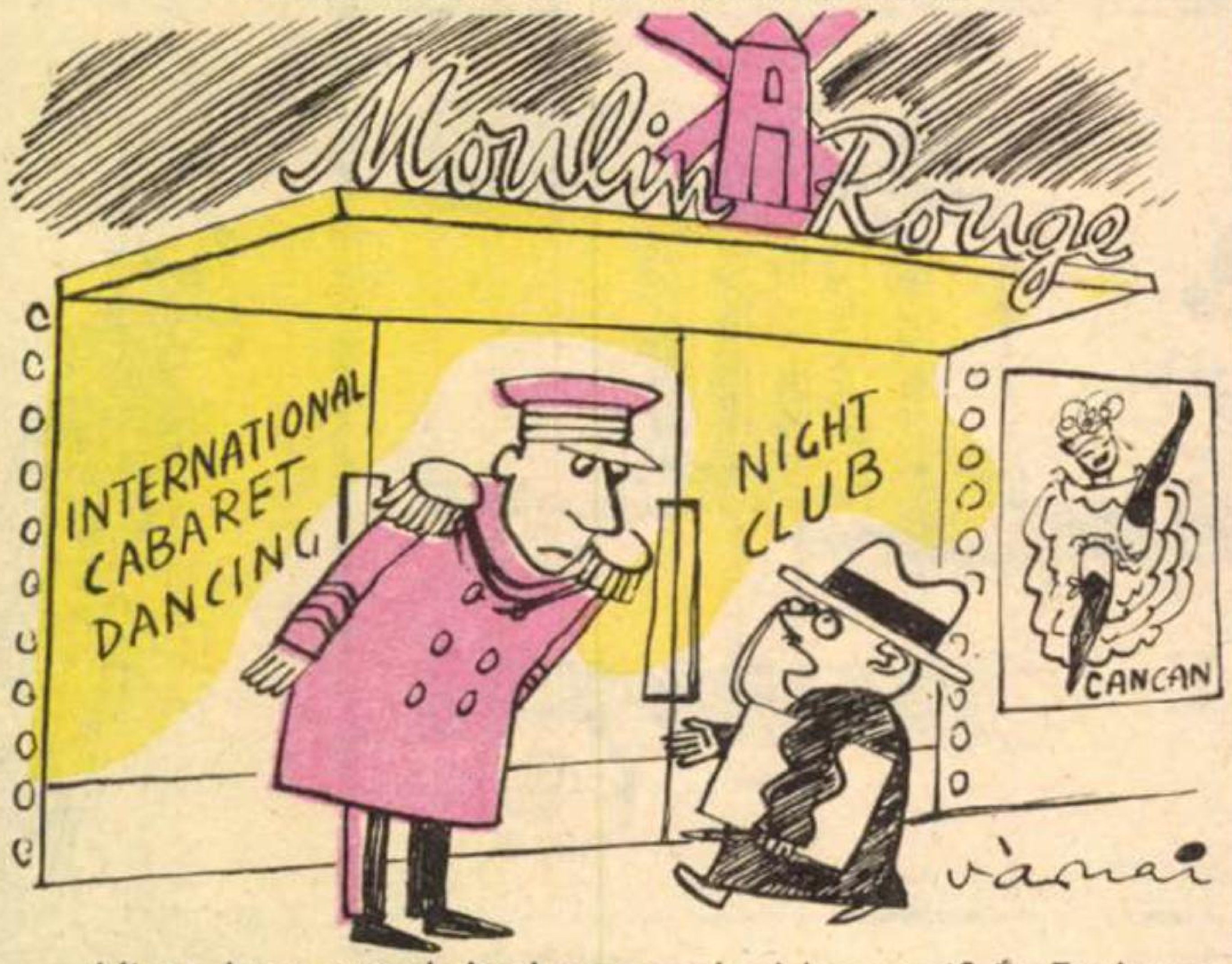
Az óriáskígyó mendegélt
a dzsungelben, hol éldegélt
majd eltévedt, és álldogált,
közben cifrákat mondogált.
A pápaszeme elveszett.
Felszisszent: – Ez szörnyű eszet! ...
Nem egy mászik kígyó mászik ott? -
Utána is siklott legott,
és szólt: – Uram, ha ön vezet,
a sétám máris élvezet! –
Amaz ámult: Én úgy tudom,
te vezetsz engem az úton,
hisz én másik feled vagyok:
a fejet követő farok! –

No, most mi lesz? ... Mi lenne hát:
Kígyó, s az élet megy tovább ...

Tarján Iza

ÚJBÓL MEGNYÍLT A MOULIN ROUGE

– Mi az, hogy gyerekeknek nem szabad bemenni? Én Toulouse-Lautrec vagyok!

HÁTHA valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Külföldi lapban olvastam ezt a „történetkét":

Egérpapa a két csemetéjével sétára indult. Hirtelen gyanús nesz állította meg őket: a Nagy Rém, a macska közeledett.

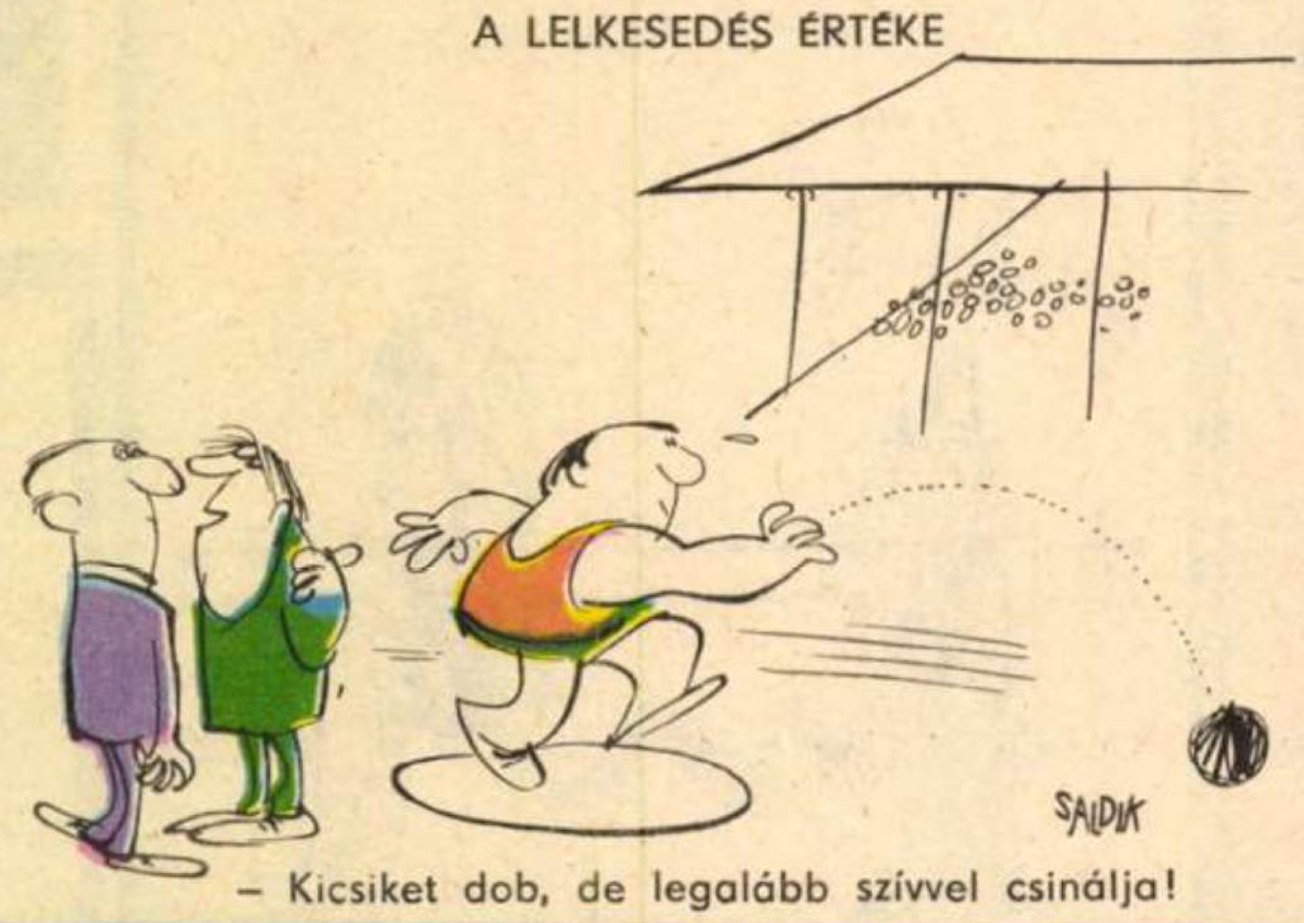
Egérpapa nem vesztette el a fejét. A két kicsit gyorsan a konyhaszekrény mögé bújtatta, ő maga pedig fürgén felkúszott a konyhaszekrényre, s ott torkaszakadtából ugatni kezdett. De olyan élethűen, hogy a macska megijedt, s jónak látta sietve visszavonulni.

A kutyautánzó egér ezután lemászott a székről, előszólította a kicsinyeit, s így szólt hozzájuk:

— Látjátok, gyerekek, mennyire fontos, hogy az ember legalább egy idegen nyelvet tudjon! ...

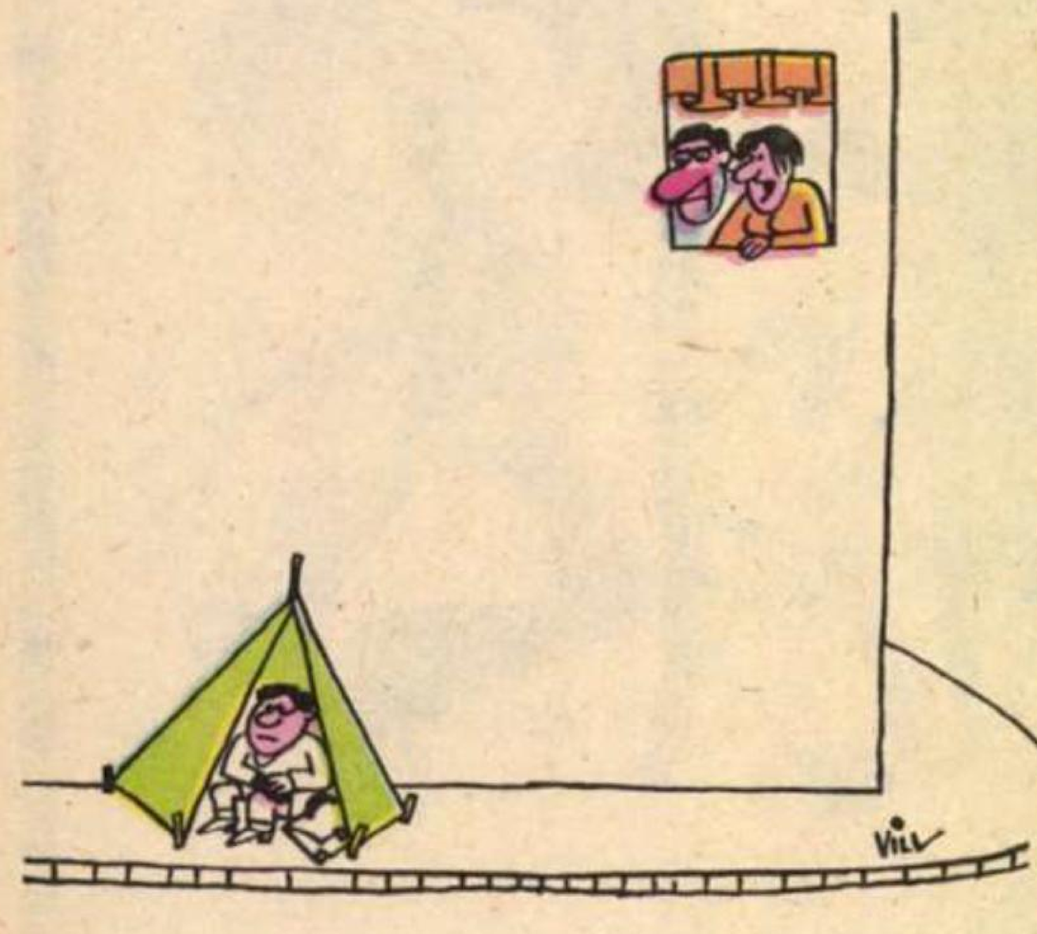
H. F.
Budapest

A LELKESEDÉS ÉRTÉKE

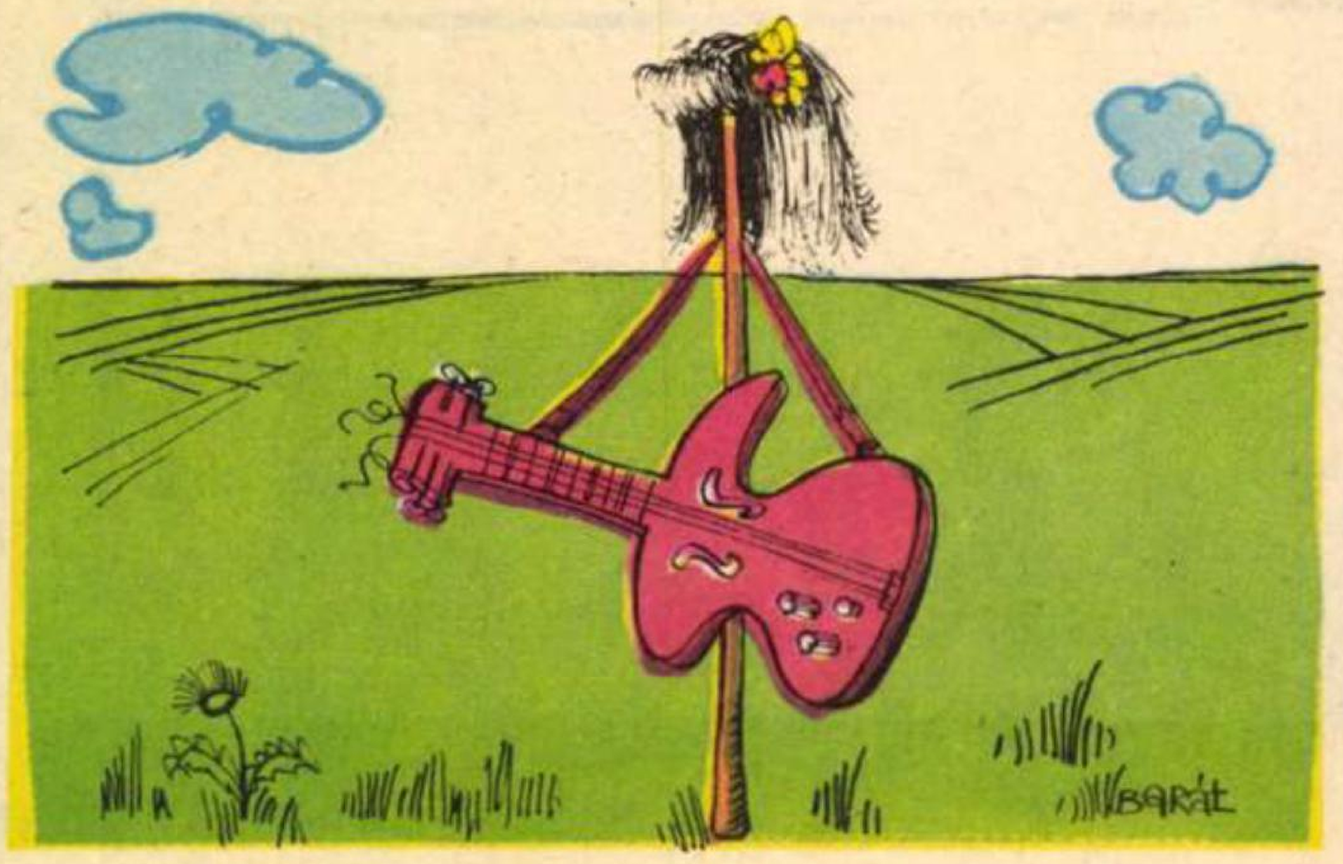
– Kicsiket dob, de legalább szívvel csinálja!

VIZSGA UTÁN

– Úgy látszik, megbukott a szegényke ...

MADÁRIJESZTŐ

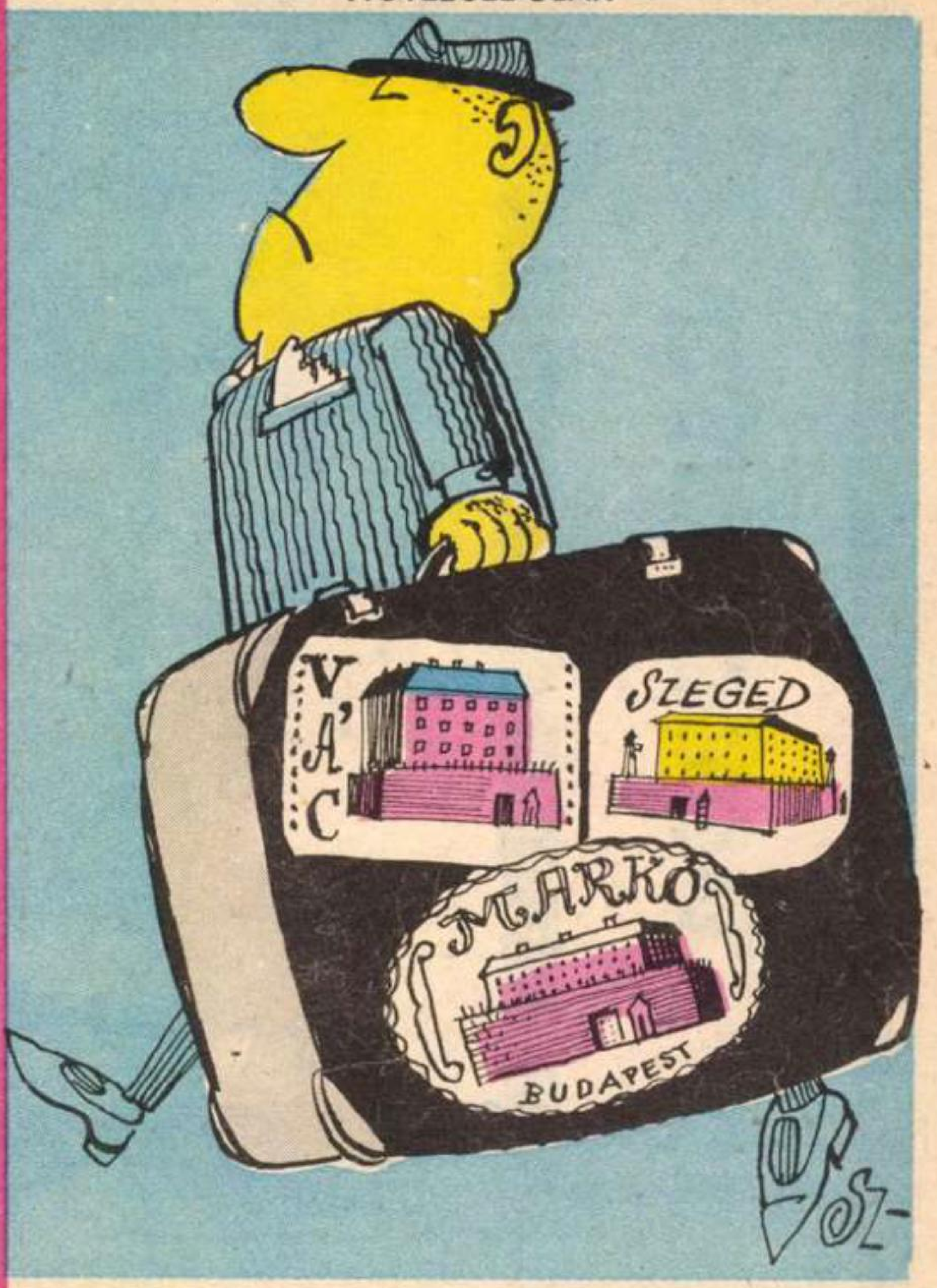

AMATŐR TÁNCDALSZERZŐ

– Micsoda szívhangok!

HOTELCÉDULÁK

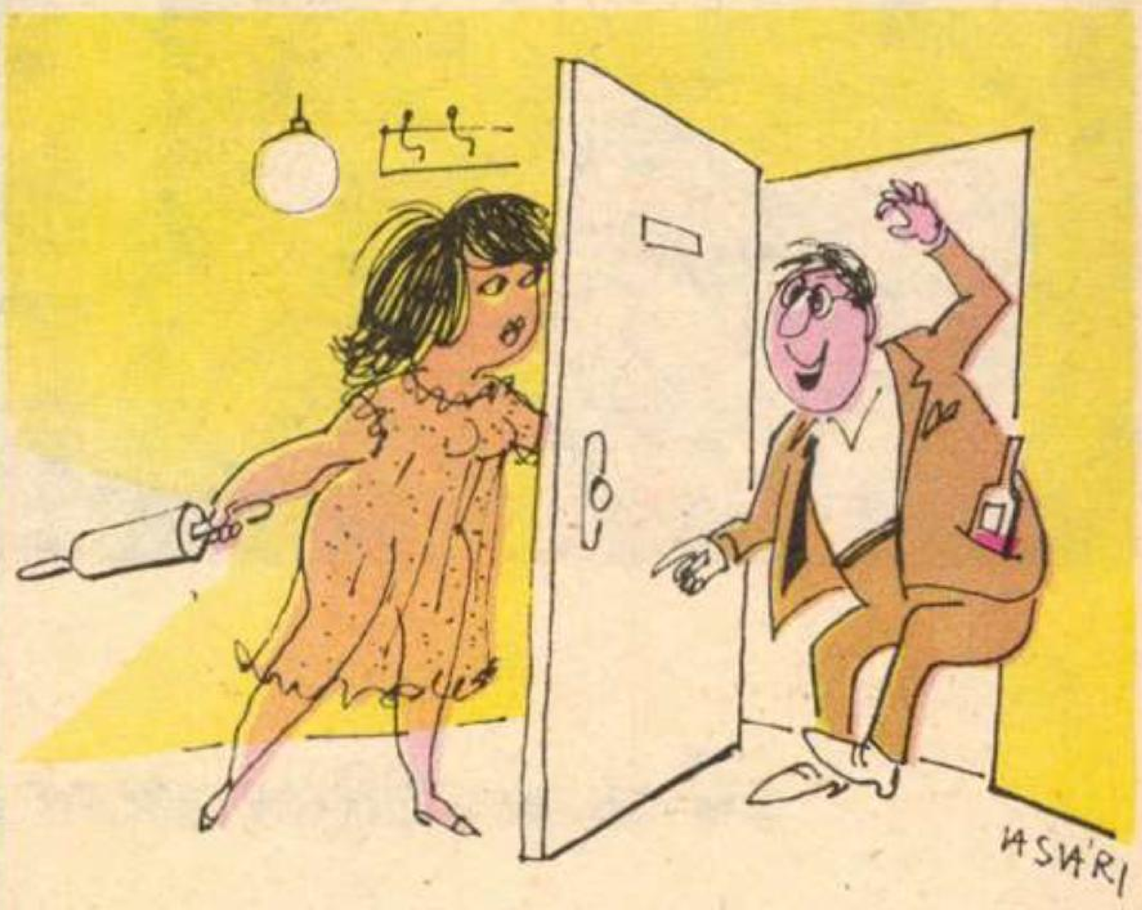

MAI TRAGÉDIA

– Elhagyott a bejárónőm!...

NŐ SODRÓFÁVAL

– Mondd, anyukám, nem unod még ezt az elavult vitamódszert!?...

RÉBUSZ

A 22. sz. rejtvényünk megfejtése:

Parasztbajszál

A 100 forintos díjak nyertesei:
Emeritzy György, Budapest, VII., Murányi u. 2.
Aczél Ferenc, Budapest, I., Attila u. 2.
László Zoltán, Budapest, IX., Közraktár u. 28.

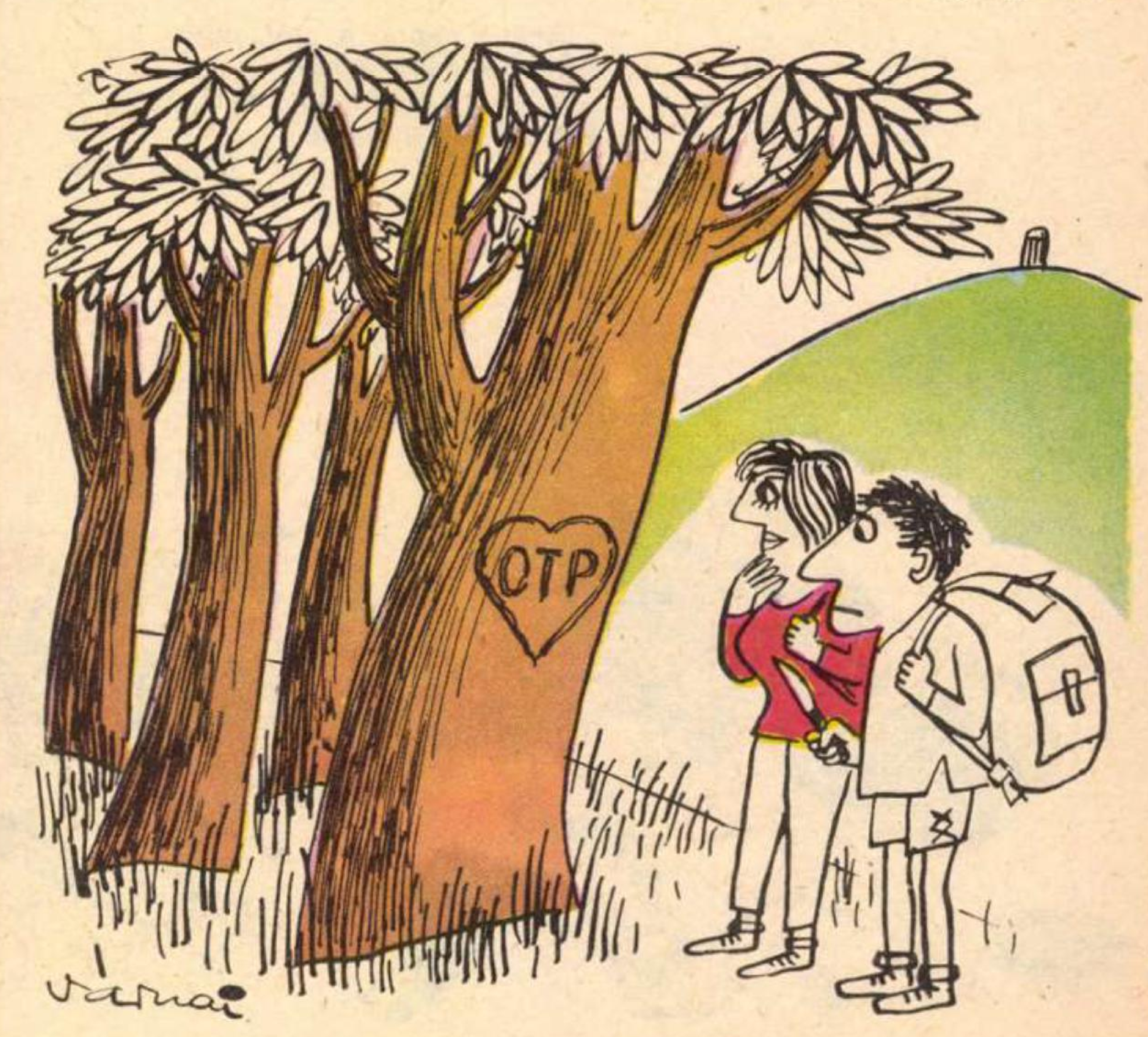
24. SZ. REJTVÉNYÜNK

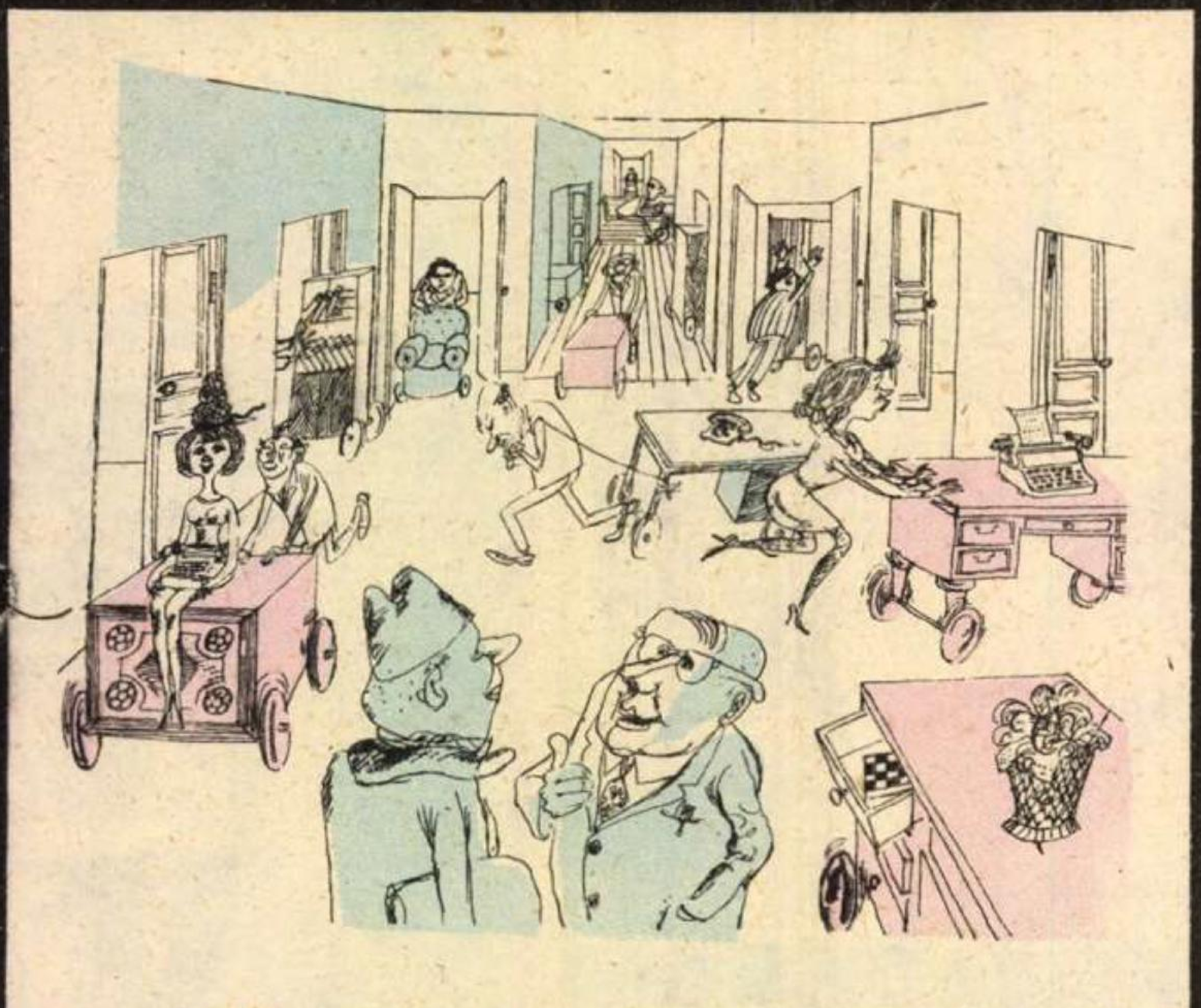

A helyes megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb június 21-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

MEGLEPETÉS

Várnai György rajza

IMPORTHUMOR

– Gyakran van nálunk átszervezés, azért találtuk ki ezt a megoldást...

(Rajzok jugoszláv, szovjet lengyel lapokból)

A CSALÁD SZEMEFÉNYE

A PROTEKTOR VÉDŐSZÁRNYAI ALATT

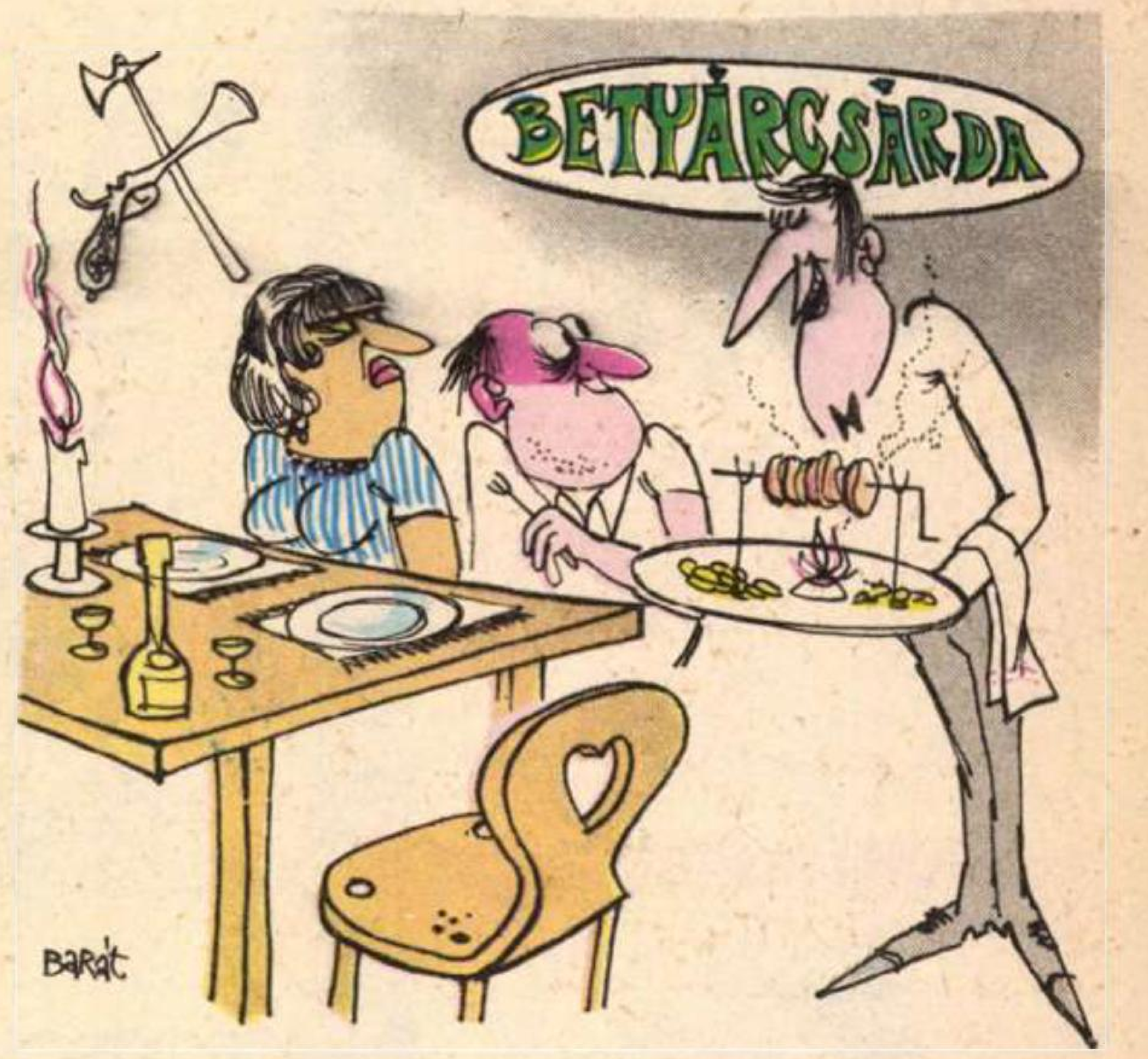

KERESKEDELMÜNK FEJLŐDÉSE

– A nadrág egyik szárát ingyen adjuk...

ROMANTIKA

– Ha óhajtja, lovon elraboljuk a hölgyet!

Automatikus vers az automatákról

Automaták egész sorát
állítják fel Pesten, Budán,
az a sok-sok automata
mindenhez ért, mindent tud ám.

Az egyik: pár forint nyomán
kidob egy-két doboz „bagót",
másik: ételt, szörpöt kínál –
s nem vár súlyos borravalót.

A harmadik bélyeget ád,
a negyedik kávét csinál,
az a fontos, forint legyen,
nem kell hozzá font vagy dínár.

Ez a dolog remek, de az
lenne tragikomédia,
hogyha humor-automatát
gyártana egy hazánkfia.

Könnyen kapna a szerkesztő
zseniális gépi-humort –
egyszerűen bedobná az
egész honoráriumot.

Donkó László

GŐGÖS KAPUS

– Mit örültök úgy? Potyagól volt!

MINDENKINEK MEGVAN A MAGA KERESZTJE

Fülöp György rajzai

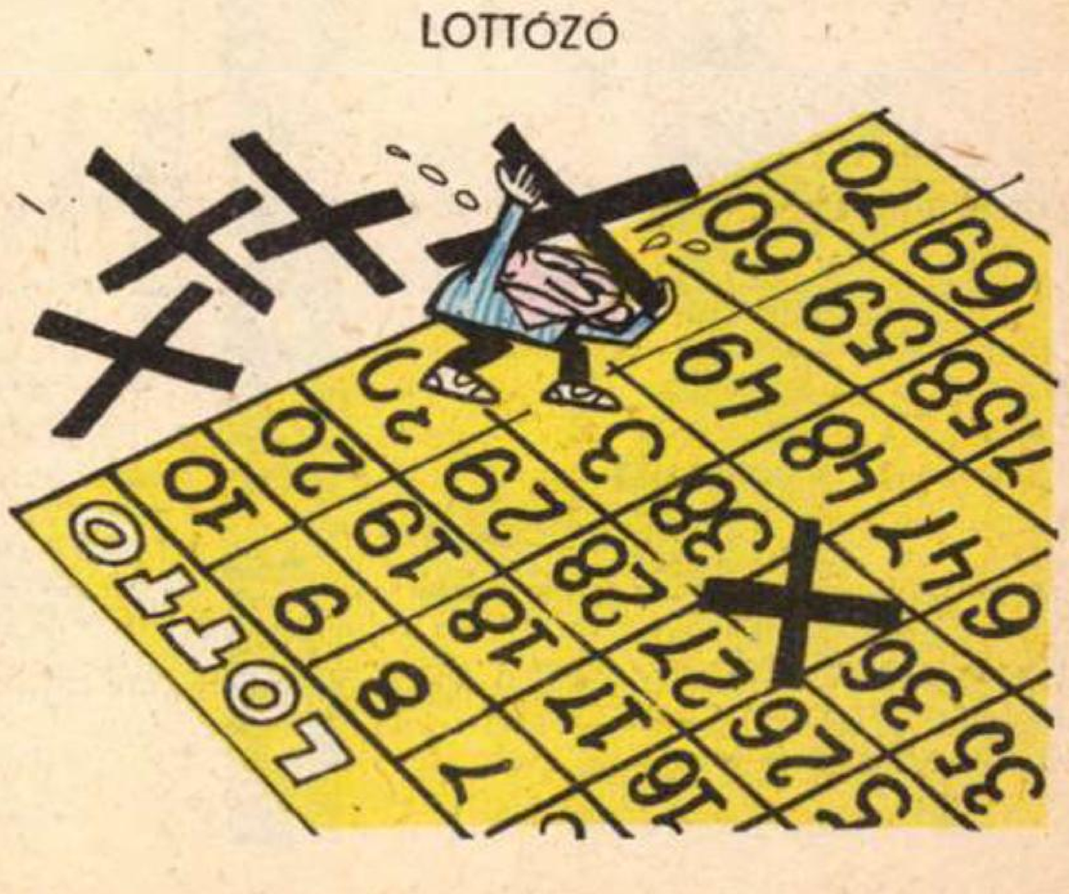
FELESÉG

VÁSÁRLÓ

LOTTÓZÓ

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

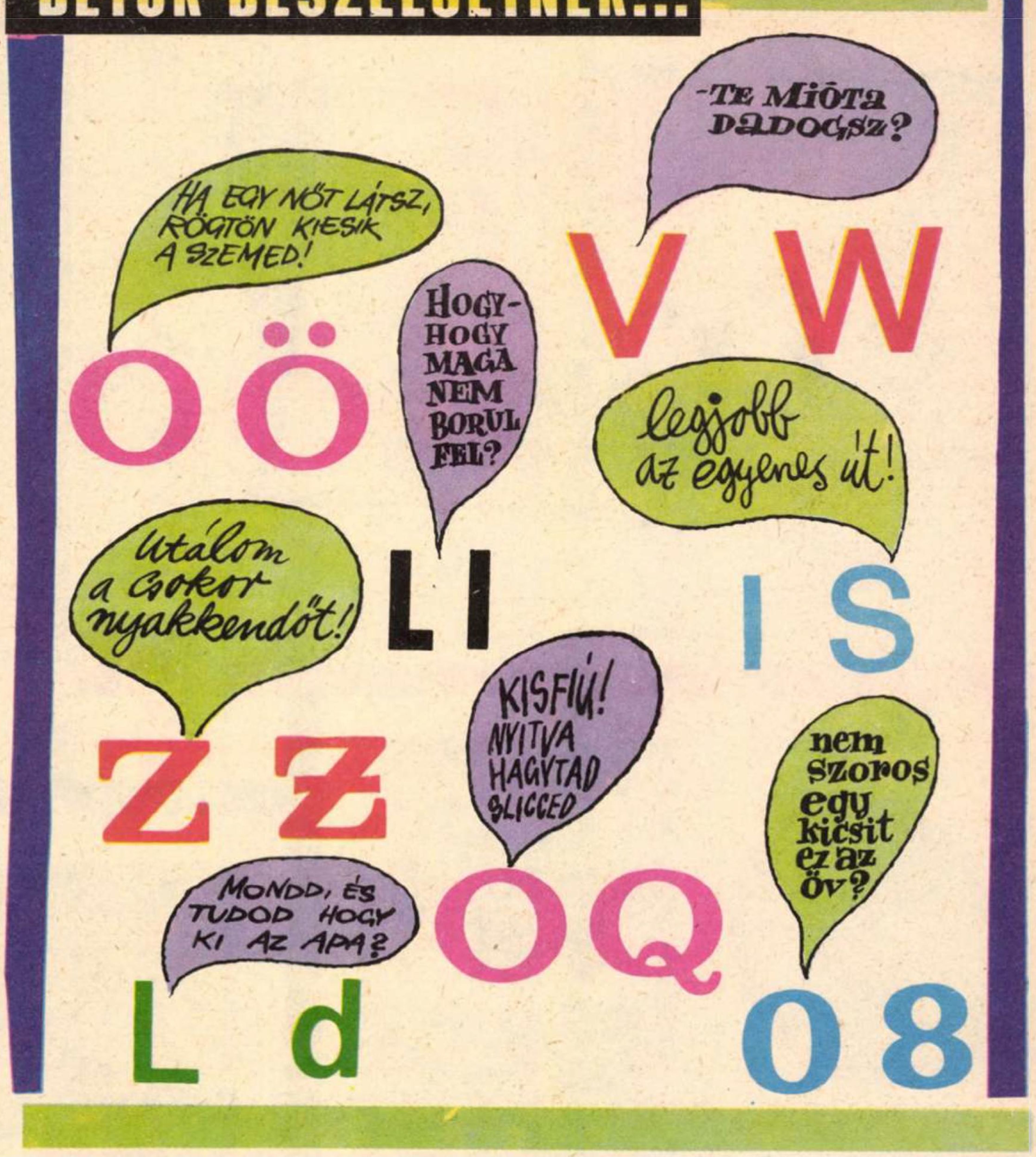
A „Razzia" című film külső felvételeit forgattuk a Belvárosban. Jó korán kezdtük el a munkát és mire eljött az ebédidő, alaposan megéheztem. Arra már nem volt idő, hogy átöltözzem, ezért úgy, ahogy voltam — filmbeli öltözékemben —, rongyos ruhában, zsineggel átkötött kabátban nyitottam be egy közeli kisvendéglőbe. A pincér végigmért, aztán eltanácsolt, mondván, hogy nincs hely. Nem akartam magyarázkodni, szó nélkül megfordultam és elmentem a Kecskeméti utcai Kárpátia étterembe. A pincérek furcsán néztek rám és jó ideig senki se jött hozzám, felvenni a rendelést. Éreztem, hogy rólam beszélgetnek, nyilván arról, hogy miképpen lehetne megszabadulni ettől a rongyos fickótól, mármint tőlem. Ekkor eszembe jutott egy ötlet: aznap kaptam meg a gázsimat és a pénzt, mind a négyezer forintot, látványosan kitettem magam elé az asztalra. Ez hatott. Egy pincér azonnal odajött hozzám, megkérdezte, mit parancsolok? A legdrágább ételeket rendeltem, és amikor fizetésre került a sor, óriási borravalót adtam. A pincér elfogadta ugyan a pénzt, de nem köszönte meg. Még ebédelés közben észrevettem, hogy egy fiatal pincért elküldenek valahova, s rögtön arra gondoltam, hogy rendőrért szalajtották. Így is volt. Az ajtóban beleütköztem a rendőrbe, aki igazoltatott. A legegyszerűbb az lett volna, ha bemutatkozom, és elmondom, mért van rajtam ez a rongyos ruha, de aztán úgy döntöttem, hogy megmaradok csavargónak. „Nincs nálam a személyi igazolványom — mondtam a rendőrnek —, a másik ruhámban felejtettem." A rendőr sokatmondóan bólintott: „Persze, a másik ruhájában... És az a sok pénz, amelyet az asztalra tett, honnan való?" „A fizetésem" — válaszoltam. Erre a rendőr ismét bólintott egy nagyot, aztán megkérdezte: „Honnan jött ide?" „Razziából" — válaszoltam, és ez igaz is volt, mert aznap délelőtt éppen a razzia jelenetet forgattuk. Aztán még hozzátettem: „Elég kellemetlen számomra, hogy alig szabadultam egy razziából, máris egy rendőrbe botlok."

„Na, akkor jöjjön velem!" — mondta ellentmondást nem tűrő hangon a rendőr, de ekkor már nem játszottam tovább, felfedtem kilétemet és elmondtam, hogy a közelben dolgozunk és ott a rendező igazolhatja, hogy filmszínész vagyok, aki a szerepe szerint, rongyos ruhában menekül a Horthy-rendőrség elől.

A rendőr hitt nekem, kedvesen elbúcsúztam tőle és néhány perc múlva detektívek vettek körül. A filmfelvételnél.

Szirtes Ádám

BETŰK BESZÉLGETNEK...

Kedves Ludas!

Emancipáció-ó-ó-ó!

A minap kiparancsoltak a Lukács-uszodában a vízből, mert nem volt rajtam fürdősapka. Mentségemre nem tudtam felhozni mást, csak a hajamat: ahol a legjobb formában van, ott sem haladja túl a hosszúsága a két-három centit.

— Mindegy, kérem, a fürdősapka akkor is kötelező! — hangzott a megfellebbezhetetlen ítélet.

Ellenérvként rámutattam azokra a vízben lubickoló egyedekre, akiknek fedetlen fején szénaboglyányi hajköltemények tornyosultak.

S mi volt a viszontválasz? Csak ennyi:

— Ja, azok férfiak!

Mindezt csupán azért meséltem el, hogy némi adalékul szolgáljon a nők egyenjogúságáért vívott küzdelem jelenlegi állásához.

J. Teréz
Budapest

Eltörpülnek?

A Népszabadság május 30-i számának bűnügyi riportjából idézek:

„Az alacsony termetű, festett hajú hölgy olyan történeteket mesélt, amikor kihallgatták, hogy *ezek mellett eltörpültek az Ezeregyéjszaka meséi*...

Az első mese: Barátaim tele vannak fegyverrel. Mindenki gyártott magának hamis útlevelet is, mert disszidálni akarnak.

A második történet: Bementünk a galerival egy gellérthegyi öreglányhoz. Leütöttük. Megkötöztük. Átkutattuk a lakást és elemeltük az ékszereket...

A harmadik ügy: A hűvösvölgyi Nagyréten a társulattal együtt megismerkedtünk egy külföldi nővel. Láttuk, hogy több értékes cucc van rajta. Lefogtuk, kifosztottuk."

Mélységes aggodalommal vettem le könyvespolcomról az Ezeregyéjszaka meséit (Szépirodalmi Könyvkiadó, Olcsó Könyvtár 1968.) és odatettem a fentebb idézett három mese mellé.

Vártam, vártam, hogy vajon a tengerjáró Szindbád utazásai, Aladdin és a bűvös lámpa, Az elvarázsolt királyfi és a gyűjtemény többi csodálatos darabja valóban eltörpül-e az üzletszerű kéjelgés miatt letartóztatott alacsony termetű, festett hajú hölgy kitalációi mellett?

Mindnyájunk megnyugtatására közölhetem: az Ezeregyéjszaka meséi nem törpültek el. .

(kürti)

Uzsonna

A minap vettem egy uzsonna-zacskót, azzal a hátsó szándékkal, hogy majdan abban hordom az uzsonnámat. Szerencsére, használatba vétel előtt gondosan áttanulmányoztam a hozzá mellékelt kis cédulácskát:

Győri
Műanyagfeldolgozó KTSZ
GYŐR

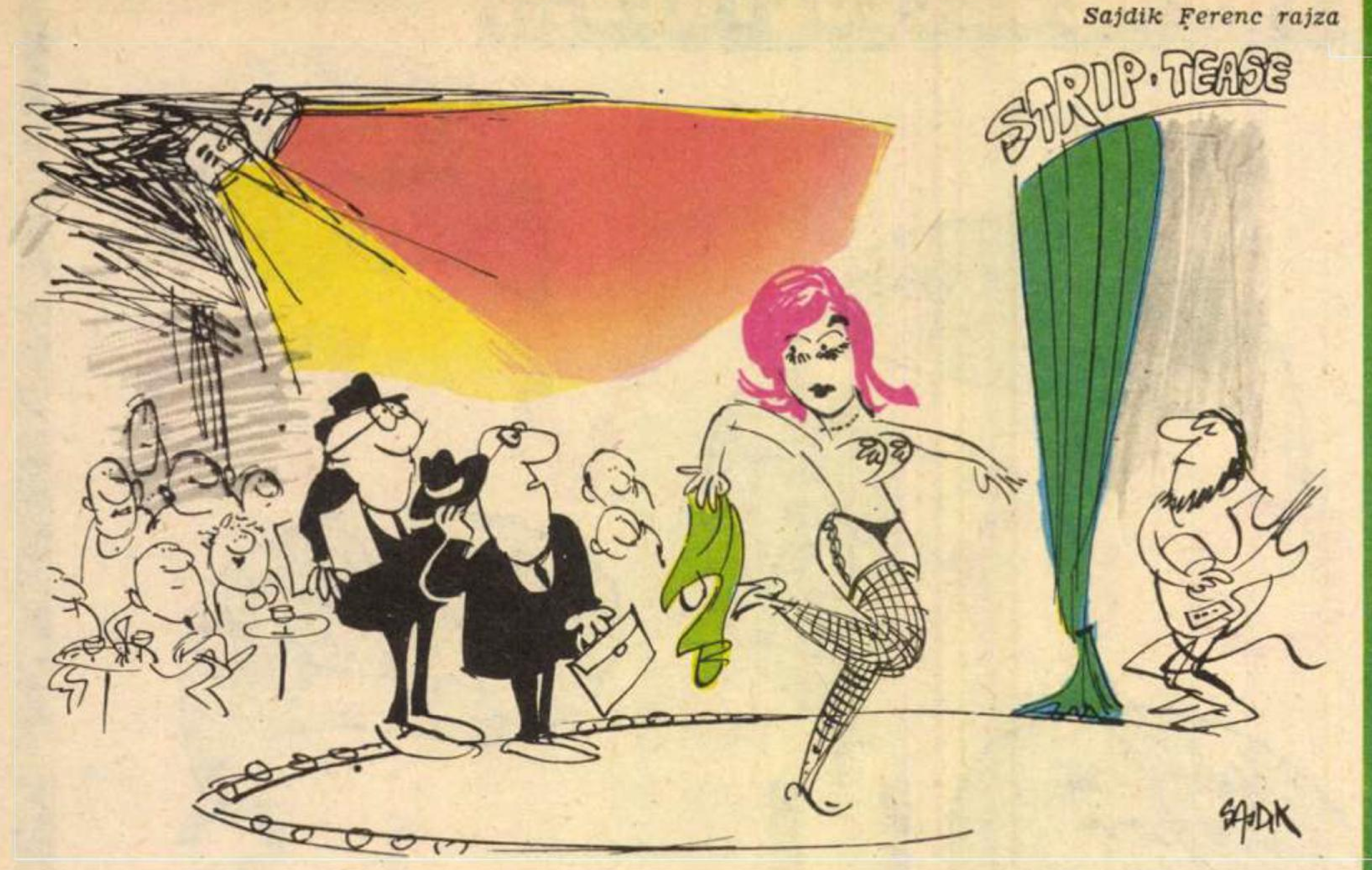
PVC UZSONNA ZACSKÓ
KETTŐS ZSINÓRRAL
27x33,5 cm
Fogy. ár 5,50 Ft
Élelmiszer csomagolásra
nem alkalmas.

Fentiek szerint uzsonnát tehát lehet bele csomagolni, de élelmiszert nem. Most már csak arra lennék kíváncsi: mit lehet uzsonnára vinni és fogyasztani, ami nem élelmiszer?

Gaál Eszter
Hajdúszoboszló

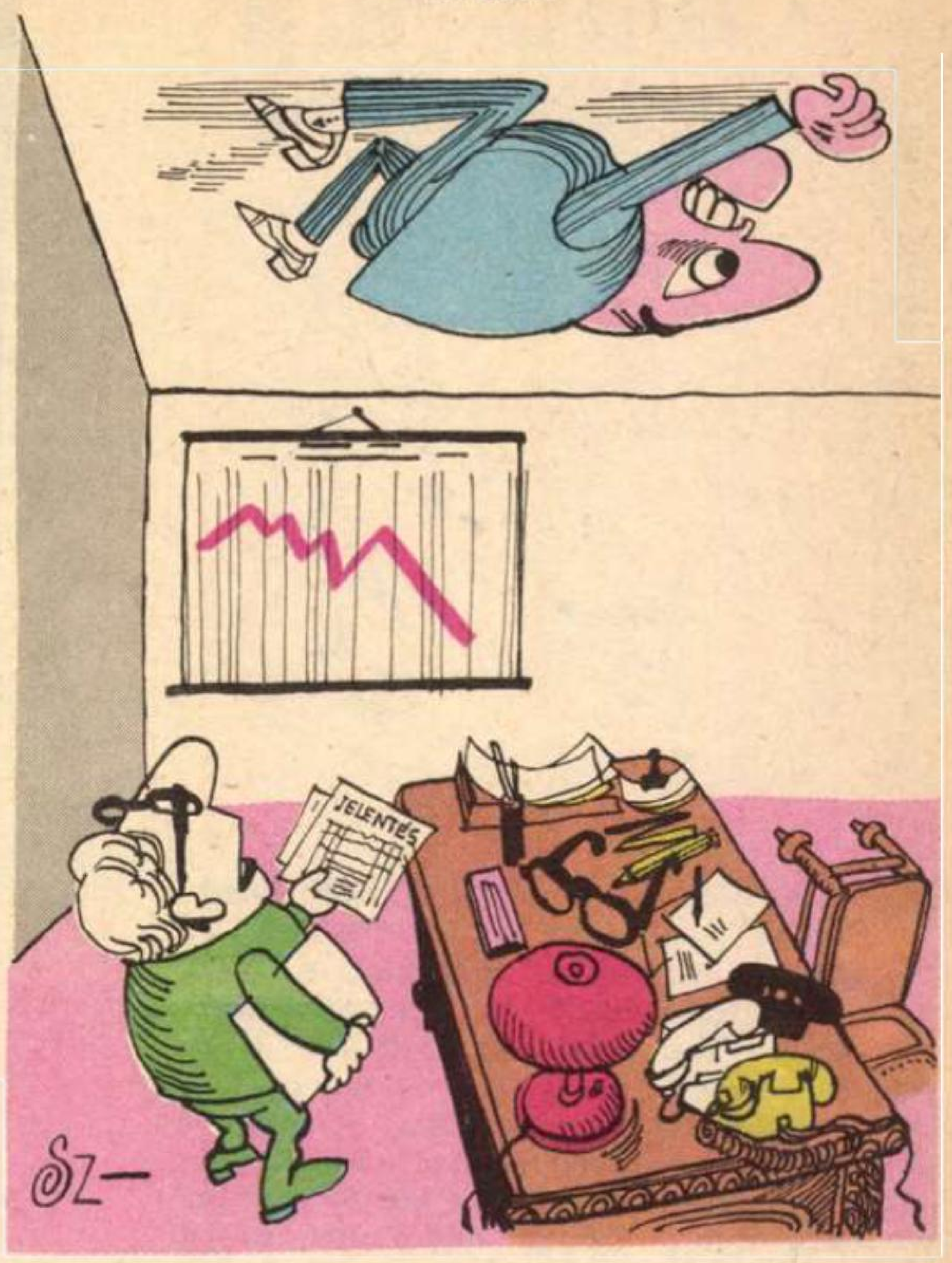
NEMCSAK A SPORTBAN...

Sajdik Ferenc rajza

– Bocsánat, szex-vizsgálat.

NYUGI!

– De igazgató kartárs, nem kell mindjárt a plafonra mászni!

E látvány sem különösen
Hivatott
Hirdetni a nők felé a
Divatot
Kitől ez az elrendezés
Adatott
A lelkéből nem sok ízlés
Fakadott.

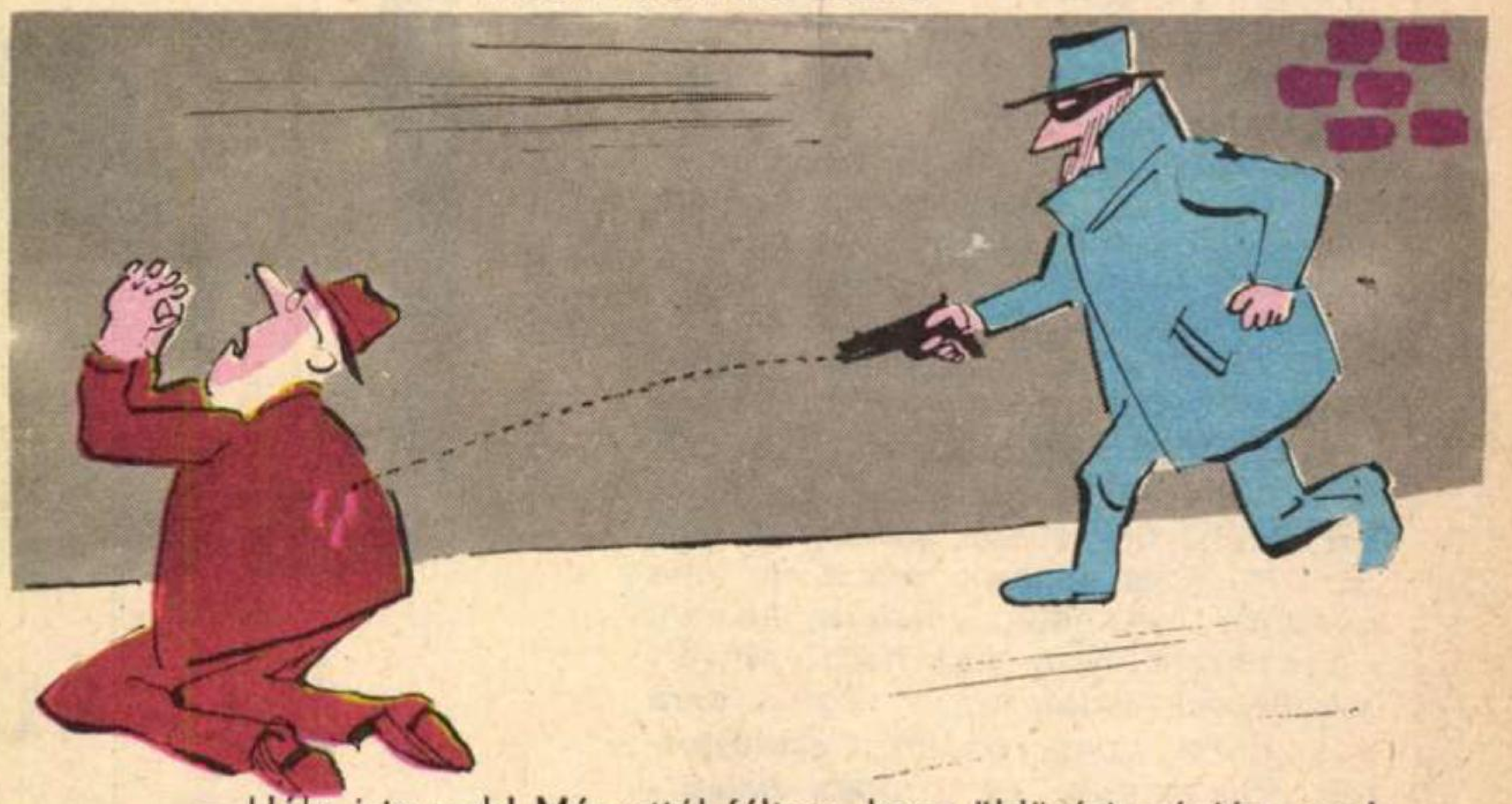

Ez az üzlet, vagyis bolt
Tillaárom sej!
Cégtáblája csupa folt
Rá van írva: TEJ!
Tej-üveg az üvege:
Mert nem látni befele
Tillaárom sej!
A margarin s a vaj is
Ott állt benn már tavaly is.
Tillaárom tej!

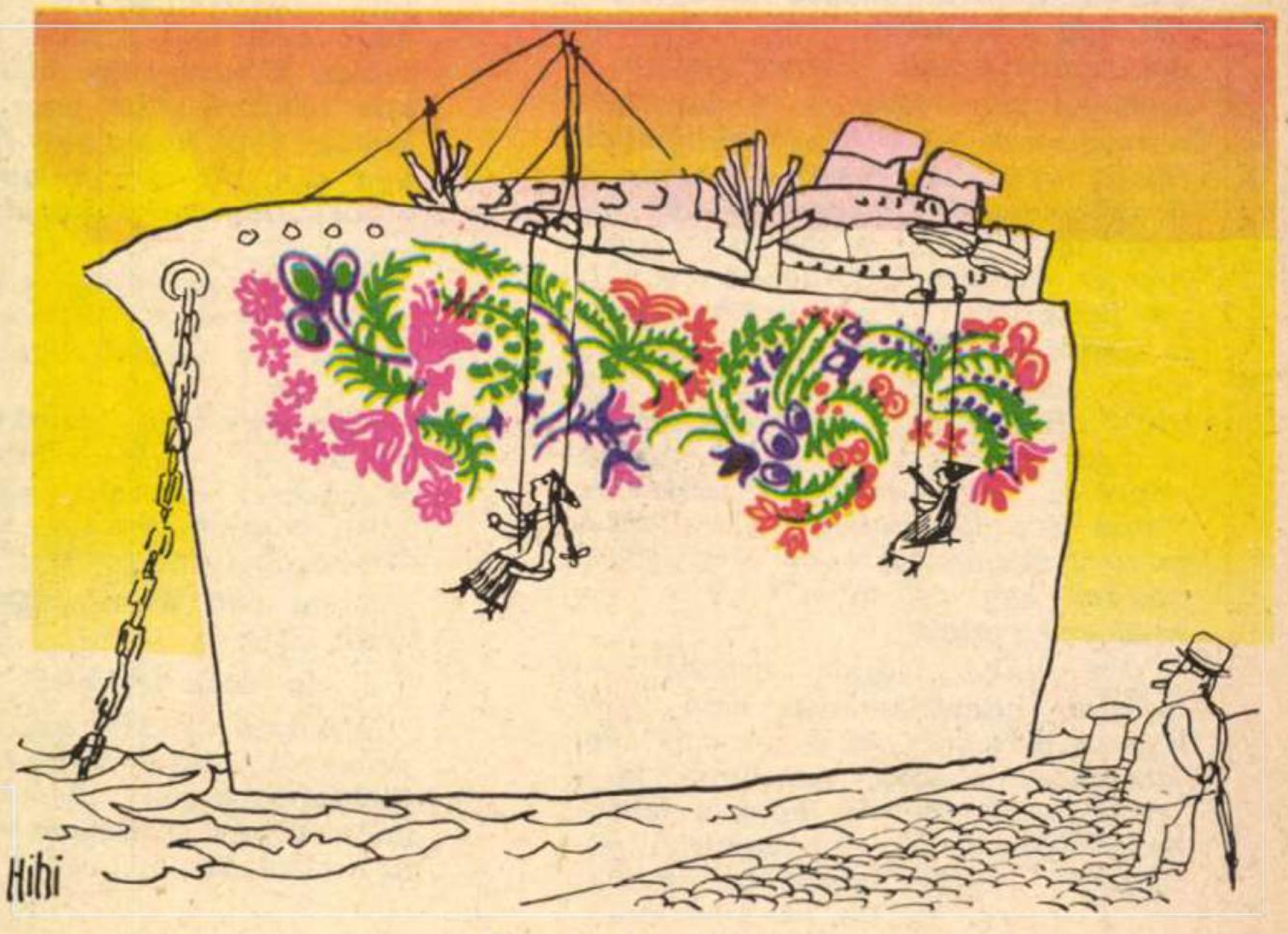
Mint kapzsi ékszerész
Sok drága ékszerét –
Úgy őrzi itt e bolt
A súroló kefét.

MEGNYUGTATÓ ÉRZÉS

– Hála istennek! Már attól féltem, hogy üldözési mániám van!

POP-ART

Magyar tengerjáró

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta – INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában – 68.02315/2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – F. v.: Bolgár Imre